

Ha az Úr nem nyújtott
volna segítséget,
már-már a némaság helyén
lakoznék a lelkem.

Ha azt mondtam:
»Inog a lábam«,
megsegített a te irgalmad,
Uram.

Zsolt 94,17–18

Új Ember

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS HETILAPJA

Mértékadó
Ingyenes melléklet • Kultúra, műsorújság

LXXX. évf. 43. • (3974.)
2024. október 27. • Ára 420 Ft

Maga volt az alázat, a türelem, a nyíltszívűség

Eltemették Jelenits István piarista szerzetest

Fotó: Lambert Attila

(Tudósításunk a temetésről és a gyászmiséről a 6. oldalon)

Megújulni az imádságban
– Országos karizmatikus
találkozó Szegeden
7. oldal

Válasz az emberiség kérdéseire
Gondolatok a teremtsévédelemről
5. és 11. oldal

Gyermekek imája
a világ békéjéért
11. oldal

Búcsú Kozma Imre atyától

Kuzmányi István, a Magyar Kurír/Új Ember igazgató-
főszerkesztőjének megemlékező írását a 3. oldalon olvashatják

Fotó: Lambert Attila

Az archív kép 2023-ban, Kozma Imre gyémántmiséjén készült

„Az Egyház kincsei vagytok”

Az időspasztorációról a 29. családkongresszuson

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Család-
ügyi Bizottsága október 17–19.
között rendezte meg a 29. Csa-
ládkongresszust, amelynek is-
mét Máriabesnyő, a Váci Egy-
házmegye lelkigyakorlatos
központja adta a helyszínét.
A tanácskozás középpontjá-
ban ezúttal az időspasztoráció
állt. Összeállításunk az első
nap előadásai alapján készült.

tudatosítva bennük és környeze-
tükben, hogy fontos részei az Egy-
háznak, az egész társadalomnak, és
hogy számítunk a tapasztalataikra”
– mondta el a tanácskozás témájá-
val kapcsolatban Marton Zsolt váci
megyéspüspök, a Magyar Katolikus
Püspöki Konferencia családreferense,
az esemény házigazdája.

A kongresszuson közel száz
résztevő gondolkodott együtt,
szinte valamennyi egyházmegye
és számos családmozgalom képví-
seletében.

Marton Zsolt családreferens püs-
pök köszöntőjében a családkongresz-
szus témájával kapcsolatban tartott
bevezetőt.

„A kongresszus azt az üzenetet
igyekezett közvetíteni, hogy az idős-
kor, az érett bölcsesség életszakasza
kincs az Egyház számára. Ezért a
pasztorációban kiemelt hangsúlyt
kap az odafordulás az idősek felé,

(Folytatás a 8. oldalon)

Élsportolóként a hit útján

Bóhm Csaba világbajnok öttusázóval beszélgettünk

A huszonnégy éves öttusázó
májusban az ankarai világ-
kupadöntőn aranyérmet nyert,
majd a júniusi csengcsoui
megmérettetésen csapatban és
egyéniül is világbajnok lett,
ráadásul ez utóbbi esetben vi-
lágcscsúcot felállítva. A párizsi
olimpián nagyon szurkoltunk
neki. Bóhm Csaba kiemelkedő
sportember, és egy olyan fiatal,
aki nyilvánosan vallja meg az
istenhitét.

Fotó: Merényi Zita

– A médiában sokszor nevezik önt
keresztény sportolónak. Hogyan éli
meg ezt?

– Eleinte nem volt könnyű nyíltan
vállalni a hitem, főként akkor, ami-
kor a felnőtt válogatottnak kerültem,
ahol én voltam a legfiatalabb. Min-
den keresztény ember feladata, hogy
a rendelkezésére álló eszközökkel
evangelizáljon a saját közegében; ha
nem is feltétlenül szóval, de a tette-
ivel képviselje a keresztény értéke-
ket. Késztetést éreztem arra, hogy az
a médiafigyelem, amely rám irányul,
jó célt szolgáljon, ezért megpróbálok
nemcsak arról beszélni, milyen egy
napom, vagy hogy melyik a kedvenc
számom az öttusában, hanem arról is,
hogy mi a fontos nekem.

– Hogyan mélyült el a hite?

– Jó alapot kaptam a szüleimtől,
de ahogyan mindenkinek, nekem is
a magamévá kellett tennem a hitet.
A fordulat akkor következett be, amikor
majdnem végleg le kellett mondanom
a sportról, pedig az öttusa jelentette
az életemet, ezt éreztem a hivatásom-
nak. 2020-ban, a covid első évében

folyton rosszul voltam. Az orvosok
a kivizsgálás elején megállapították,
hogy a szívemen van egy anatómiai
elváltozás, nem folytathatom a spor-
tot, így a sportolói engedélyemet is
bevonták. Ebben a fájdalmas időszak-
ban még intenzívebben fordultam
Isten felé. Olyan válaszokat kaptam
tőle, amelyek elmélyítették hitem, és
arra indítottak, hogy ezt másokkal
meg is osszam.

– Mi történt a mélyponton?

– A döntést az életem felett Isten-
re hagytam, én eleresztettem a kor-
mányt. Úgy éreztem, kicsúszott az
irányítás a kezemből, és kimondtam,
hogy legyen meg a te akaratod. Ezt
akkor tudtam életemben először úgy
kimondani, hogy át is éljem a szavaim
súlyát. Már el tudtam volna fogadni,
ha Isten más utat jelöl ki a számomra.

(Folytatás a 9. oldalon)

ISSN 0133-1205

9 770133 120548

Az életadó Szentlélekről

A Szentatya október 16-án a Szent Péter téren tartott általános kihallgatás keretében folytatta katekézissorozatát, melynek címe: A Lélek és a Jegyes. A Szentlélek vezet Isten népét Jézushoz, a mi reménységünkhöz. Mai, immár kilencedik katekézisének témája: „Hiszek a Szentlélekben” – A Szentlélek az Egyház hitében.

A pápa felvázolta a Szentlélekre vonatkozó tanítás fejlődését, és a Léleknek azt a tulajdonságát hangsúlyozta, hogy élte, sőt örök élettel ajándékoz meg bennünket.

Az alábbiakban Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Az eretnkség felbukkanása készítette az Egyházat arra, hogy pontosabban fogalmazza meg hitét. Amikor ez a folyamat elkezdődött – Szent Atanázsal a negyedik században –, az Egyháznak a Szentlélek megszentelő és Istenhez hasonlóvá tevő tevékenységéről szerzett tapasztalata vezette az Egyházat a Szentlélek teljes istenségének bizonyosságához. Erre a 381-es Konstantinápolyi Ökumenikus Zsinaton került sor, mely a Szentlélek istenségét azokkal a jól ismert szavakkal határozta meg, amelyeket ma is ismétlünk a hitvallásban: „Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben, aki az Atyától és a Fiútól származik, akit éppúgy imádunk és dicsőítünk, mint az Atyát és a Fiút, ő szolt a próféták szavával.”

Azt mondani, hogy a Szentlélek „Úr”, azt jelentette, hogy ő osztozik Isten „uralmában”, mely a Teremtő világához tartozik, nem pedig a teremtményekéhez. Az erősebb kijelentés az, hogy ugyanaz a dicsőség és imádás illeti meg, mint az Atyát és a Fiút. Ez az egyenlő tisztelet érve, mely oly kedves volt Nagy Szent Bazilnak, aki ennek a formulának a fő megfogalmazója volt. Tehát a Szentlélek Úr, a Szentlélek Isten. A zsinati meghatározás nem végpont, hanem kiindulópont volt. Az történt ugyanis, hogy miután megszűntek a történelmi okok, melyek megakadályozták a Szentlélek istenségének kifejezettebb kimondását, minden további nélkül vallották a Szentlélek istenségét az Egyház istentiszteletében és teológiájában. Már Nazianzoszi Szent Gergely,

az említett zsinat után, minden gond nélkül kimondhatja: „A Szentlélek tehát Isten? Kétségtelenül! Vajon egy-lényegű [az Atyával és Fiúval]? Igen, hiszen valóban Isten” (Harmincegyedik beszéd [Oratio 31], 5.10).

Mit mond nekünk, mai hívőknek az a hitcikkely – „Hiszek a Szentlélekben” –, amelyet minden vasárnapi szentmisében megvallunk? A múltban elsősorban azzal a kijelentéssel foglalkoztak, hogy a Szentlélek „az Atyától származik”. A latin egyház hamarosan kiegészítette ezt a kijelentést azzal, hogy hozzátette – a mise hitvallásában –, hogy a Szentlélek „és a Fiútól” származik. Mivel latinul az „és a Fiútól” kifejezést Filioque-nak mondják, ebből született a Filioque néven elhíresült vita, amely sok veszekedésnek és szakadásnak volt az oka (vagy ürügye) a keleti és a nyugati egyház között. Nyilvánvalóan nem itt kell foglalkozni ezzel a kérdéssel, mely egyébként a két egyház között kialakult párbeszéd légkörében elvesztette egykori keserűségét, s ma már lehetővé teszi, hogy a teljes kölcsönös elfogadásban mint az egyik fő „kibékített különbözőségben” reménykedhetünk. Szívesen ezt mondani: „kibékített különbözőségek”. A keresztények között sok különbözőség van: ez ehhez az iskolához tartozik, az amahoz; ez protestáns, az pedig... A lényeg az, hogy ezeket a különbözőségeket kibékítsük az együtt járással megvalósuló szeretetben.

Miután túlléptünk ezen az akadályon, ma kiemelhetjük a számunkra legfontosabb tulajdonságot, amelyet

a hitvallás cikkelyében megvallunk, nevezetesen azt, hogy a Szentlélek „éltető”, vagyis életadó. Tegyük fel magunknak a kérdést: milyen életet ad a Szentlélek? Kezdetben, a teremteskor Isten lehelete természetes életet ad Ádámnak; sárszoborból „élőlénnyé” teszi (vö. Ter 2,7). Most, az új teremteskor a Szentlélek a hívőknek új életet ad, krisztusi életet, természetfeletti életet, istengyermeki életet. Joggal kiálthatja Pál apostol: „A Lélek törvénye, mely Krisztus Jézusban való életet ad, megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8,2).

Mi a nagy és vigasztaló hír számunkra mindebben? Az, hogy a Szentlélek által nekünk adott élet örök élet! A hit megszabadít bennünket attól a félelemtől, hogy el kell fogadnunk, hogy itt mindennek vége, hogy nincs megváltás a földön uralkodó szenvedésből és igazságtalanságból. Pál apostolnak egy másik kijelentése biztosít bennünket: „Ha bennetek lakik annak Lelke, aki feltámasztotta Jézust a halálból, Ő, aki Krisztus Jézust feltámasztotta a halottak közül, halandó testeteket is életre kelti bennetek lakó Lelke által” (Róm 8,11). A Lélek bennünk lakik, bennünk van.

Ápoljuk ezt a hitet azok számára is, akik gyakran önhibájukon kívül ennek híján vannak, és nem tudnak értelmet adni életüknek! És ne felejtsünk el köszönetet mondani annak, aki halálával elnyerte számunkra ezt a felbecsülhetetlen ajándékot!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican Media

A Fides missziós hírügynökség statisztikája

Növekedett a katolikus hívők száma a világon

A missziók 98. világnapja alkalmából – amit idén október 20-án, vasárnap ünneplünk – a Fides missziós hírügynökség, az Evangelizáció Dikasztériumának orgánuma október 17-én kiadott egy összeállítást, amelyben válogatott statisztikai adatokat találnak, melyek átfogó képet nyújtanak az Egyház globális helyzetéről.

Az adatok és táblázatok a legutóbb, 2022. december 31-én közzétett Egyházi statisztikai évkönyvből származnak, és az Egyház tagjaira, a pasztorációs struktúrákra, valamint az egészségügy, a szociális ellátás és az oktatás területén végzett tevékenységekre vonatkoznak; legvégül pedig az Evangelizáció Dikasztériumán belül az első evangelizáció és az új részegyházak szekciójára bízott egyházi területek áttekintése olvasható.

2022. december 31-én a világ népessége 7 838 944 000 fő volt, ami 53 175 000 fővel több, mint egy évvel korábban. A növekvő tendencia Európa kivételével minden kontinensen megfigyelhető.

Ugyanezen a napon a katolikusok száma 1 389 573 000 volt, ami összességében 13 721 000 fős növekedést jelent az előző évhez képest. A katolikusok számának növekedése is négyet érint az öt kontinensből; egyedül Európában csökkent a katolikusok száma, 474 000 fővel. Mint a korábbi években, a katolikusok száma leginkább

Afrikában és Amerikában növekedett, ezt követi Ázsia és Óceánia. A katolikusok aránya a világ népességén belül az előző évhez képest valamelyest növekedett (0,03 százalékkal), így összesen 17,7 százalékot tesz ki.

A világ püspökeinek száma az előző évi felméréshez képest 13 fővel 5 353-nőtt. A világ papságának teljes száma 407 730-ra csökkent. Megint csak jelentős csökkenést mutatott Európa (-2 745 fő), és Amerika (-164 fő). A korábbi évhez hasonlóan jelentős növekedés volt tapasztalható Afrikában (+1 676) és Ázsiában (+1 160), míg Óceánia a tavalyi növekvő szám után most ismét csökkenést mutat (-69 fő). Az egyházmegyes papok száma világszerte 439 fővel 279 171-re csökkent. A szerzetespapok száma összesen 297 fővel 128 559-re nőtt.

A legutóbbi éves felmérés szerint az állandó diakónusok száma világszerte tovább növekszik (+974 fő), és elérte az 50 159-et. Növekedés Afrikában (+1), Ázsiában (+15) és Európában (+267) figyelhető meg; Amerikában (-308) és Óceániában (-1) csökken a létszám.

A (nem pap) szerzetesek száma az előző évhez képest 360 fővel csökkent, és összesen 49 414 főt regisztráltak. Csökkenést Afrikában (-229), Európában (-382) és Óceániában (-27) jegyeztek fel, míg Amerikában (+27) és Ázsiában (+251) növekedett a számuk. A legfrissebb felmérés is megerősíti a szerzetesnők számának állandó csökkenését a

világban: összesen 599 228-an vannak (-9 730 az előző évhez képest). Növekedés ismét Afrikában (+1 358) és Ázsiában (+74) tapasztalható, míg Európában (-7 012), Amerikában (-1 358) és Óceániában (-225) tovább csökkent a létszám.

Az egyházmegyek és a szerzetesrendek alá tartozó nagy-semináriumok tagjainak száma is csökkent a legutóbbi éves felmérés szerint: világszerte 108 481 szeminarista van (az előző évben 109 895 volt). Növekedést csak Afrikában (+726) és Óceániában (+12) regisztráltak, míg Amerikában (-921), Ázsiában (-375) és Európában (-859) csökkenést. Az egyházmegyek és a szerzetesrendek alá tartozó kissemináriumok tagjainak teljes száma szintén csökkent 95 161-re (-553). Növekedés csak Afrikában volt (+1 065), míg a többi kontinensen – Ázsiában (-978), Amerikában (-475), Európában (-153), Óceániában (-12) – csökkenést tapasztaltak.

Ami az oktatás és nevelés területét illeti, az Egyház világszerte 74 322 óvodát tart fenn, amelyekbe 7 622 480 óvodás jár; valamint 102 189 általános iskolát 35 729 911 tanuló; 50 851 középiskolát és gimnáziumot pedig 20 566 902 tanuló számára. Továbbá 2 460 993 fő tanul katolikus főiskolán, 3 925 393 pedig a katolikus egyetemi hallgatók száma.

A világon a Katolikus Egyház által működtetett egészségügyi, jótékonyági és szociális intézmények száma összesen 102 409, amely magában foglal: 5 420 kórházat; 14 205 ren-

delőintézetet; 525 lepratelepet; 15 476 idősotthont, krónikus betegek és fogyatékkal élők otthonát; 10 589 bölcsődét; 10 500 házassági tanácsadót; 3 141 oktatási vagy társadalmi integrációs központot és 33 677 egyéb intézményt.

Az Evangelizáció Dikasztériuma alá tartozó egyházi területek (metropoliai, érsekségek, egyházmegyek, területi apátságok, apostoli helynökségek, apostoli prefektúrák, sui iuris missziók, területi prelatúrák, apostoli adminisztratívák és katonai ordinariátusok) száma összesen 1 123. Az Evangelizáció Dikasztériuma fennhatósága alatt álló egyházi területek többsége Afrikában (525) és Ázsiában (481) található; Amerikában 71, Óceániában pedig 46 egyházi terület tartozik a dikasztérium alá.

A közelgő szentévre való tekintettel a Fides a szokásos dosszié mellett idén egy mel-

lékletet is közzétett, amely huszonöt év alatt, 1998-tól 2022-ig terjedő időszakban gyűjtött mennyiségi adatokat foglalja össze. Ezek az adatok a katolikus népességre, a papok, a férfiak és a nők szerzetesek, valamint a világszerte elvégzett keresztelesek számára vonatkoznak. A klasszikus dossziéval ellentétben a függelékben szereplő adatok nem térnek ki az egyes kontinensek részleteire, hanem egy általános kép felvázolására szorítkoznak.

Az 1998–2022 közötti időszakra vonatkozó adatokból azonnal kitűnik, hogy a katolikusok száma a világon folyamatosan nőtt a vizsgált huszonöt év alatt. A katolikusok százalékosan kifejezett száma jelzés értékű: 1998-ban a világ népességének 17,4 százaléka volt katolikus, a legfrissebb rendelkezésre álló adat szerint viszont 17,7 százalék. Ez utóbbi százalékos arány 2015 óta válto-

zatlan, miután 2014-ben egy minicsúcsot ért el (17,8 százalék).

A másik sokatmondó adat a papok számát érinti. Összességében világszerte a papok száma a vizsgált huszonöt év alatt 404 628-ról 407 730-ra emelkedett. A nem pap szerzetesek és a női szerzetesek száma csökkent; a nem pap szerzetesek száma a vizsgált huszonöt év alatt soha nem haladta meg a 60 000-et. Ugyanez a csökkenő görbe látható a női szerzetesek esetében, akik száma huszonöt év alatt 814 779-ről 559 228-ra csökkent.

Miközben a katolikus lakosság száma növekszik, világszerte csökkent a kereszttség szentségének kiszolgáltatása: 1998-ban 17 932 891, míg 2022-ben 13 327 037 keresztelés volt.

Fordította: Hollósi Judit
Forrás: Fides.org
Fotó: Vatican News

Búcsú Kozma Imre atyától

Imre atyát 2001 nyarán ismertem meg személyesen. Határhelyzetben voltam. Miután egy évvel korábban felismertem, hogy a Jóisten nem a papi hivatást szánja nekem, hanem a családost, a szeminárium falait elhagyva civilként, teológus szakon fejeztem be az egyetemet, családalapításba kezdtem, és párhuzamosan munkát kerestem. Szerettem volna az Egyházban maradni, ezért egyértelmű volt számomra, hogy a frankás gimnáziumi évek alatt a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Esztergomi Csoportjában végzett önkéntes szolgálatom pozitív tapasztalatai alapján először a katolikus segítőszervezetnél nézsek körbe. A helyzetemet nehezítette, hogy határon túli magyarként (abban az időben még külföldi állampolgárként) a magas munkanélküliséggel küzdő akkori Magyarországon munkavállalási engedélyt kapnom és legálisan elhelyezkednem nem volt könnyű, már-már lehetetlennek tűnt. Beadtam a jelentkezésem egy adminisztratív álláshelyre, és a pályázatok elbírálásának második – s egyben utolsó – körében Kozma Imre atya is „meghallgatott”. Ekkor kettős meglepetés ért: egyfelől kifejezte, hogy az adott munkakörre nem tud felvenni, mert „maga mellé akar” a titkárságára, másfelől pedig tudatta velem, hogy minden munkavállalási és idegenrendészeti akadályt vállal ezért. Abban biztos vagyok, ha Imre atya akkor másként dönt, egészen másként alakul az életem. Azt hiszem, ezt és sok minden egyebet sem tudtam személyesen megköszönni neki. Hálát érzek iránta. S hálás vagyok azért is, hogy a munka szeretetét és annak megszervezését tőle leshettem el, és mind a mai napig kamatoztatom.

Imre atya közvetlen közelében az első pillanattól megtapasztalhattam, hogy a munkahelyen a hétköznapi-

ban szinte sohasem beszélt nekünk Jézusról. De annál inkább megbizonyosodhattunk arról, hogy jelen van az életében. Az a Jézus Krisztus, aki az evangélium tanúsága szerint ott van a legkisebb, a legkitaszítottabb mellett, és közösséget vállal, sőt azonosítja magát vele. Imre atya minden munkája, szolgálata őrá és erre a jó ízü tanúságtételre irányult. Ezért akár a legverejtékesebb munkát sem sajnálta. Aktív munkavállalói életem első két hete a máltai nagyraktárban kezdődött, ahol az országos központ valamennyi munkatársa ott volt, rendezkedtünk, pakoltunk. Imre atya ekkor is példát mutatott: nemcsak hogy megfogta a munka végét, hanem mindvégig élen járt az adományok rendezésében. Tette ezt úgy, hogy a legapróbb részletekig tudta, mi hol van, honnan érkezett, sőt azt is, hogy melyik kórháznak, idősotthonnak, hajléktalanszállónak vagy segítségért kereső embernek lesz a segítségével egy-egy dolog. Mert Imre atya ismerte az övéit, és a gondviselés által az életében rábízottak is ismerték őt. Ez a személyesség volt, mondhatni, a védjegye. Titkári munkám során meggyőződhettem erről. Hetente több száz levél, telefonhívás érkezett, az ország legkülönbözőbb tájairól és a határon túlról jelentkező személyek kértek segítséget tőle. Amikor kis idő elteltével telefonon felvettem velük a kapcsolatot, mindannyian úgy beszéltek Imre atyáról, mint akik ismerik őt és viszont, habár személyesen sohasem találkoztak vele. Az első hónapokban magamban megmosolyogtam ezt, de amikor láttam, hogy Imre atya viszszereti valamennyiüket, és minden hozzá fordulónak segíteni próbál, megértettem, hogy minden emberi naivítás felett, kimondatlanul is a Krisztus-követés hiteles útján jár. És ebből forrásozott, ebből nőtt ki az a szolgálat, amely ma

Magyarország (egyik) legnagyobb és leghitelesebb szervezete. Amelynek erkölcsi tőkéje okán mi, katolikusok emelt fővel járhatunk, persze nem felejtve, hogy nekünk is követnünk kell a példát, hogy a másik ember nem le-

akkor megfogalmazódott, hogy a segély talán elfogyhat, de a szeretetünk sohasem. Ezért lett szeretetszolgálat a szervezet neve. A másik kulcsszó pedig a *gondviselés*. A máltai intézményekben nem csupán szociális ellátást kapnak a

jómagam nem voltam a részese. De volt egy terület, ahol Imre atya, a pap mint lelkipásztor, mindig felragyogott. Ott lehettem mellette, amikor egy-egy máltai munkatársat temetett. Volt közöttük különösen nehéz búcsúzás is, amikor a karácsonyi ünnepek idején a házában bennégett máltai vezetőt, vagy amikor az öngyilkosságot elkövető mosonmagyaróvári vezetőt temette. Olyan empátiával, az igazságosság és az irgalmasság együttállásának olyan hitével, bizalmával tudott szólni, hogy szavai, elmondott példái mind a mai napig a szívemben csengenek, és állandó diakónussá szentelésem óta számos temetésen követem, ismétlem őket.

Ha mindenki „Imre atyájának” életét és példáját szeretném összefoglalni, akkor rendje, a Betegápoló Irgalmasrend alapítójának, Istenes Szent Jánosnak egyik, általa sokszor idézett mondata jut eszembe: „Kapunk tárva, a szívünk még inkább!” Illetve az, amit 2020-ban, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által a Magyar Katolikus Egyház nevében neki adományozott Pro Ecclesia Hungariae díj átvételkor mondott: „Az emberi élet nem a miénk, azt az emberek szolgálatában el kell ajándékoznunk másoknak.” Mindkét mondatot életével, munkájával, szolgálatával és példájával élte elénk Imre atya.

Ha valakitől elköszönt, legtöbbször egy *Szentírást* ajándékozott neki. Amikor az én utam először vált el munkavállalóként a szeretetszolgálattól, velem is így történt. A *Bibliámba* ezt írta bele: „Ha szívünk vádol is valamivel, Isten nagyobb a szívünknel!” Azt gondolom, Imre atya Isten eme nagyszívűségének követe, barátja volt közöttünk. Hála és köszönet érte. Te Deum laudamus...

Kuzmányi István
Fotó: Lambert Attila

E jegyzet szerzője gratulál Kozma Imre irgalmasrendi szerzetesnek a Pro Ecclesia Hungariae díj átvételkor, 2020-ban

het közömbös számunkra, és minden emberi élet érték, még ha a társadalom elfordítja is tőle az arcát.

Mindenekfelett igaz, hogy amit Imre atya a Máltai Szeretetszolgálat révén létrehozott, az nemcsak gazdag örökség, hanem élő, jó illatú ajándék az Egyháznak és Magyarországnak. Sokan tudnak ehhez hozzátenni és részesedni belőle. Ezzel az ajándékkal kapcsolatban két kulcsszóra szeretnék most rávilágítani. Az első a *szeretet*. Imre atya sokszor elmondta, hogy amikor megalakult az egyesület, kézenfekvő volt, hogy a szakmai területen bevett *segélyszervezet* kifejezést használják a megjelölésére. A szívében azonban

rászoruló, hanem sokkal többet annál: személyes figyelmet és istenkapcsolatból forrásozó gondviselést, igazi gondoskodást. Ezért ma is számos máltai intézmény viseli a Gondviselés Háza nevet.

Imre atyával kapcsolatban az „ösmáltások” mindig örömmel idézték fel a zugligeti kegyelmi időt, az alapítás perceit – a keletnémetek befogadását, a felejtetetlen segítségnyújtást a romániai forradalom, a délszláv háború idején –, és szívesen osztották meg a papról, a hittanántról szóló történeteket, amelyek hatására elköteleződtek a szeretetszolgálat mellett mint önkéntesek, munkatársak. Ennek a hőskornak

Életút

Életének 85. évében, 2024. október 17-én hajnalban elhunyt Kozma Imre katolikus pap, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke, a Máltai Lovagrend káplánja, a Betegápoló Irgalmasrend korábbi magyarországi vezetője.

Fotó: Merényi Zita

1940. június 4-én Győrzámolyban született. A győri bencés gimnáziumban érettségizett, majd papi szemináriumba jelentkezett. Döntése komoly elkötelezettséget jelentett, hiszen 1958-ban a papi hivatást választó fiatalok biztosan számíthattak arra, hogy az államvédelmi hatóság zaklatni és üldözni fogja őket.

Kozma Imre atyát 1963-ban szentelték pappá. Első állomáshelye Tát-Dorogbányán volt, majd áthelyezték Budapestre. 1968 és 1977 között a Ferenciek terén álló Alkantarai Szent Péter-templomban szolgált. Szokatlan hangvételű, szókimerítő prédikációi sokakat megszólítottak, a fiatal felnőtteknek tartott konferen-

ciabeszédei alatt zsúfolásig megtelt a templom. Kozma Imre atyát ezekben az években számos alkalommal előállították és kihallgatták, hallgatóságának több tagját meghurcolták és kizárták az egyetemről.

Pályafutásának következő állomá-

sa a zugligeti Szent Család-plébánia-templom volt. Százak által látogatott hittanóráin azt tanította, hogy a kereszténység nem elmélet, hanem gyakorlat, a templom falain kívül a mindennapokban is meg kell élni hitünket. A közösség tagjainak konkrét segítő feladatokat kellett vállalniuk, ekkor alakult ki az az önkéntes hálózat, amely később a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapját adta.

Az 1989-ben megalakult Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnökeként a szegények, idősök, hajléktalan emberek ellátását szervezte meg. A zugligeti templom kertjében megnyitotta az első menekültábrót a Budapesten gyülekező keletnémet

családok előtt, ezzel az akkori Európa legnagyobb humanitárius akcióját indította el, melynek során 48 ezer menekültet fogadtak be Magyarországon. A romániai forradalom alatt segélyszállítmányokat juttatott el a szűkséget szenvedő településekre, a délszláv háború alatt kórházi osztályokat, bentlakásos intézményeket és nagy számú civil lakosságot menekített át Magyarországra az általa vezetett szervezet. Felhívásaira önkéntesek százai jelentkeztek, közben országsszerte megalakultak a Magyar Máltai Szeretetszolgálat helyi csoportjai. Három és fél évtized alatt a szeretetszolgálat az egyik legnagyobb magyarországi karitatív szervezetté vált, amely a szociális, oktatási és egészségügyi ellátás terén is hálózatot épített ki, intézményeiben és önkéntes csoportjaiban naponta átlag 17 ezer emberről gondoskodik.

1997-ben Kozma Imre atya felvételét kérte a Betegápoló Irgalmasrendbe, mely irányítása alatt megerősödött, és kórházaival az egészségügyi ellátás jelentős szereplőjévé vált. Ötvenhét évesen lett szerzetes; a legtöbbben ilyenkor már a visszavonulásukat tervezik, ő a keresztény szemléletű orvoslás újraélesztését tűzte célul, és 82 éves koráig vezette a rend hazai szervezetét.

Pályafutása utolsó szakaszában éppolyan energikus volt, mint fiatalon. 2013-ban pappá szentelésének ötvenedik évfordulójára készülve gyalogosan végigjárta papi szolgálatának állomáshelyeit, 73 évesen 140 kilométeres zárandoklatot tett egy szerzetestársa kíséretében.

Tevékenységet több mint harminc alkalommal ismerték el rangos kitün-

tetésekkel. 1996-ban az Év emberének választották, 2003-ban a Magyar Köztársaság Középkeresztje díját vehette át, 2005-ben Prima Primissima díjat kapott, 2010-ben Francia Becsületrenddel tüntették ki, 2016-ban Európai Polgár díjat, 2020-ban Pro Ecclesia Hungariae díjjal ismerték el életművét, és több település önkormányzata is díszpolgári címet adományozott Kozma Imre atyának.

*

Ideiglenes emlékhelyet alakítottak ki a Magyar Máltai Szeretetszolgálat (MMSZ) országos központjának

Fotó: Lambert Attila

(1125 Budapest, Szarvas Gábor út 58-60.) udvarán, ahol az október 17-én hajnalban elhunyt Kozma Imre atyáról megemlékezni kívánók leróhatják kegyeletüket, virágot helyezhetnek el, gyertyát gyújthatnak.

Kozma Imre atya temetéséről a családját jelentő Magyar Máltai Szeretetszolgálat gondoskodik. A bú-

csúztatás részleteit később hozzák nyilvánosságra.

*

A Betegápoló Irgalmasrend Budai Háza és a Császárfürdői Szent István Király Kápolnaigazgatóság közleményben adta hírül, hogy Kozma Imre kiérdemesült budapesti perjel, a Betegápoló Irgalmasrend magyarországi delegátusa, kórházlelkész és kápolnaigazgató lelki üdvéért gyászmisét mutatnak be október 22-én (*a lapzártánk utáni napon*) a Császárfürdői Szent István király kápolnában (1023 Budapest, Frankel Leó út 54.).

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat központi honlapján létrehozta egy, a nyolcvanötödik évében elhunyt elnök életútját, pályafutását ismertető oldalt. Az emlékkoldal közvetlenül felkereshető az *imreatya.maltai.hu* címen.

Forrás: Magyar Máltai Szeretetszolgálat

A BIBLIA ÜZENETE

Boldogok, akik sírnak

Mk 10,46–52

Egy pszichológus a napokban azokról a gyermekekről mesélt, akiket a szülést követően a kórházban hagynak, s több hónap után sem tudnak szülőknél vagy nevelőszülőknél elhelyezni. A legfájdalmasabb tapasztalat az, amikor már fel sem sírnak: amikor „kórtermekben” a csend és a hallgatás válik uralkodóvá. Ez azt jelzi, hogy a gyermekek megtanulták: hiába sírnak, „kiáltanak”, nincs, aki válaszolna igényeikre. Nincs, mert nem tartoznak senkihez; azoknak pedig, akikre rábízták őket, a leterheltség miatt alig van idejük foglalkozni velük. Ez a hallgatás egy drámai és hosszan tartó, az egész életet meghatározó sebzettség első jele lehet.

Bartimeus, a vak ember, akit a vasárnap evangéliuma élénk állít, sok nehézség, nélkülözés és fájdalom ellenére még képes felkiáltani. Ez életmentő számára. Akkor sem mond le róla, amikor „jólneveltségre” hivatkozva csendre intik őt. A szabadító, a gyógyító, Dávid Fia után vágyakozik. Még képes kiáltani. Még remél. Még hiszi, hogy lesz, aki válaszol igényeire. Boldogok, akik hisznek. Boldogok, akik sírnak, akik még fel tudnak kiáltani. Mert a reménytelenség és az Istentől való elszigetelődés egyik legsötétebb pontja az, amikor az ember már értelmét sem látja, hogy ostromolja az eget, hogy felkiáltson.

Elsőre talán távol áll tőlünk ez a gondolat. Nem a mi tapasztalatunk. Ha így van, azért önmagában halát lehet adni. De sokan

vádolják magukat, amiért neheztelnek Istenre, küzdelem van bennük, perlekednek vele. Istennel jó békében és harmóniában élni. De a valóságban ez nem mindig osztályrészünk. A tragédia mégsem ott kezdődik, amikor a tehetetlenség, az elveszettség, a neheztelés, az értetlenkedés vagy a fájdalom kiáltása szakad ki belőlünk. A baj az, ha már semmilyen szó, sírás vagy kiáltás nem születik meg bennünk. A vágy szintjén sem...

Bartimeus kiáltása a hit szava. Ő nincs elveszve, tudja, mit akar: „hogyan lássak”. A *Szentírás* a hit és a látás között mélységes kapcsolatot ír le. A látás a hit szimbólumaként jelenik meg. Érdekes, hogy ebben a történetben a nem látó ember hittel szól, ezért testi látást kap. A testi látást elnyerve pedig hite megerősödik, így követi Jézust az úton.

A hitről sokszor úgy gondolkodunk, mint kívülről kapott ajándékról, amely vagy van, vagy nincs. Máskor érezzük, hogy ennél dinamikusabb valóság. Tudjuk, hogy tehetünk is érte.

Mégis mélyen vágyunk arra, hogy az Úr „bizonyítsa magát”, megerősítve ezzel hitünket. Ez önmagában nem rossz vágyakozás. Bartimeus példája mégis azt mutatja, hogy sokszor magának a hitnek a cselekedetét kell megtenni, amelyre válaszul Isten „bizonyítja magát”, megerősítve a hitünket.

Dobszay Benedek OFM

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

Ünnepek és jeles napok (43.)

Bár a Görögkatolikus Egyházban – hivatalosan, illetve a liturgikus naptárba bejegyzett és elrendelt módon – nem létezik a „halottak napja”, híveink igényére mégis meg szoktuk tartani. Tény viszont, hogy az esztendő folyamán mi öt szombaton is megemlékezünk az elhunytainkról: a nagyböjt kezdete előtt, majd háromszor a nagyböjtben, végül pünkösöd előtt. Igaz, ezek valójában templomi megemlékezések, nem járnak együtt temetőlátogatással. November elsején azonban a temetőben végezzük a halotti megemlékezést.

Legyen szabad felidéznem egy régi emléket. Nagybátyám mesélte, aki hitvalló görögkatolikus kántortanító volt, hogy valami ügy folytán (már nem emlékszem, mi miatt, nem is lényeges) Moszkvában járt. Hazafelé tartva a Kárpátok bércein kelt át vonattal. A hosszú út folyamán azt látta, hogy amint átértek a hágón és már Kárpátaljára érkeztek, a temetők gyönyörűen ki voltak világítva a sírokon égő gyertyákkal. Ugyanis éppen a halottak napja volt akkor. A Kárpátokon túli ortodox (pravoszláv) temetőkben egyetlen gyertya sem égett, a görögkatolikus területen viszont mindenütt ezt látta. Mint mondta, gyönyörű élmény volt számára, hogy „hazaérkezett”. Nemcsak a szent szülőföld területére, hanem az őseitől örökölt vallásba is!

Mi, magyar görögkatolikusok – és általában a Kárpát-medence görögkatolikusai – megtartjuk tehát a halottak napját. Hiszen a hívek igénylik. Lelki támaszt kapnak általa, amit nem kapnának meg ekkor, ha elmulasztanánk. Ehhez még az is hozzájárul, hogy egy-egy több alkalmat szolgálatunk arra, hogy az elhunytainkért imádkozzunk, imádkozzanak.

Márpedig az irgalmasság cselekedetei között nemcsak az szerepel, hogy „a halottakat eltemetni”, hanem az is, hogy „az élőkért és holtakért imádkozni”.

A halottak napja szertartásainak – természetesen – a csúcspontja a halottakért végzett Szent Liturgia, melynek végén halotti megemlékezést (panachidát) végzünk. A pap azt kéri ennek végén, hogy „Adj, Urunk, tőlünk elköltözött szolgálóidnak és szolgálóidnak boldog nyugalmat és örök emléket!” Erre sokszorosan énekeljük a könyörgés végét: „boldog nyugalmat és örök emléket”. És ez nem fontosabb mindennél? Hogy a Szent Liturgia kegyelmeiből fakadóan valóban boldog megnyugvást kérjünk elhunytjaink számára ott, „hol nincs fájdalom, sem aggodás, sem sóhaj, de végtelen élet”?! Kár lenne kihagyni! Mert ezzel emlékezünk is a szeretteinkre, amennyire tőlünk telik, „örökre”.

Egy hosszabb szertartás (parasztász) elvégzése is hozzátartozik a megemlékezéshez, amire általában már a temetőben kerül sor. Erről azt lehetne mondani, hogy a temetés szertartásának kivonata. Lélekben ilyenkor is megteesszük azt, amit a temetéskor valóságosan is, miközben ezt énekeljük: „Jertek, adjunk búcsúcsókot az elhunytaknak, dicsőítvén az Istent; mert íme, megvált az ő rokonságától és a sírhoz közeledik, nem aggodván többé a hiúságokról és a sokkivánságú testről. Hol vannak a rokonok és barátok? Mert íme, elválnak. Hogy megnyugtassa őt az Úr, könyörgjünk!” – Jelezzük: íme, itt vagyunk, rokonok és barátok, és imádkozunk ezen az estén is!

Ivancsó István

A hét liturgiája

B év

OKTÓBER 27., ÉVKÖZI 30. VASÁRNAP (Szabina, Antonietta) – Jer 31,7–9 (*Isten visszavezeti népét a fogságból; gondja van a nyomorultakra is.*) – Zsid 5,1–6 (*Jézus, a mi Főpapunk pap mindörökké Melkizedek rendje szerint.*) – Mk 10,46–52 (*Jézus visszaadja a vak látását, az pedig követi őt.*) – **Zsolozsma:** II. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 257 – EE 593, Ho 257 – EE 148, Ho 134 – EE 594, Ho 192 – EE 233.

OKTÓBER 28., HÉTFŐ – SZENT SIMON ÉS SZENT JÚDÁS TÁDÉ APOSTOLOK ÜNNEPE (Alfréd) – Ef 2,19–22 – Lk 6,12–19.

OKTÓBER 29., KEDD (Nárcisz, Melinda) – Ef 5,21–33 – Lk 13,18–21.

OKTÓBER 30., SZERDA (Alfonz, Stefánia) – Ef 6,1–9 – Lk 13,22–30.

NOVEMBER 31., CSÜTÖRTÖK – Boldog Romzsa Tódor püspök és vértanú emléknapija (Farkas, Rodrigó) – Ef 6,10–20 – Lk 13,31–35.

NOVEMBER 1., PÉNTEK – MINDENSZENTEK FŐÜNNEPE (Marianna) – Jel 7,2–4.9–14 (*Akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett*

– **Énekrend:** Ho 235 – EE 687, Ho 235 – EE 338, Ho 132 – EE 691, Ho 243/4 – EE 340/4.

NOVEMBER 3., ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP – (Porres Szent Márton, Győző, Szilvia) – MTörv 6,2–6 (*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívvel!*) – Zsid 7,23–28 (*Krisztus örökre megmarad, ezért papsága is örökké tart.*) – Mk 12,28b–34 (*A főparancs: a szeretet Isten és embertársaink iránt.*) – **Zsolozsma:** III. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 229 – EE 592, Ho 229 – EE 154, Ho 116 – EE 597, Ho 299 – EE 306.

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

Liturgia és olvasás: együtt-érzés

Számomra az imádság együtt-érzés Istennel. Így, kötőjelesen. Amikor bocsánatot kérek, megfogalmazom a kéréseimet, hálát adok, dicsőítek, ezzel meghívom Istent, hogy kapcsolódjon az én életemhez és érzéseimhez. Amikor a felolvasást hallgatom vagy csendben szemlélődöm, én adok teret annak, amit Isten szeretne velem megosztani. Egymásra hangozunk, kölcsönösen kilépünk az önmagunkba zártaságból és a találkozás terében egymáshoz kapcsolódunk.

Ferenc pápa Jorge Luis Borges gondolatát idézve jegyzi meg, hogy az irodalom olvasása „figyelem valaki más hangjára”, éppen ezért fejleszti készségünket a kapcsolódásra, oldja elszigeteltségünket, gyógyítja lelki süketségünket (*Ferenc pápa levele az irodalom képzésben betöltött szerepéről*, 20). Utal Szent VI. Pál pápára is, aki arra kérte a művészeket, segítsenek érzékletes módon kapcsolódni a Láthatatlanhoz, akire sokszor süket a fülünk és vak a szemünk (21). Szívünk érzéketlensége az együtt-érzésre való képtelenség. Az olvasás szívünk érzék-szerveit teszi fogékonyabbá arra, hogy képesek

legyünk kapcsolódni másokhoz, és találkozni Istennel, a teremtés és a többi ember valóságával (22). „A liturgia biztosítja számunkra ennek a találkozásnak a lehetőségét. Nem az utolsó vacsora homályos emlékére van szükségünk, hanem arra, hogy jelen legyünk azon a vacsorán, hogy hallhassuk az ő hangját, ehessük az ő testét és ihassuk az ő véré: órá van szükségünk” (Ferenc pápa: *Vágyva vágytam*, 11).

Amikor imádkozunk, Szent Benedekkel együtt „nyissuk meg szemünket a megistentítő fénynek, és megdöbben füllel halljuk, mire int bennünket a mindennap felénk kiáltó isteni szózat: »Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket! (Zsolt 94,8)« [...] Ha ezt megteszitek, szemem rajtatok lesz, és fülem meghallja könyörgéseiteket. És még mielőtt segítséget hívnátok, azt mondom nektek: »Íme, itt vagyok« (Zsolt 33,16). Mi lehetne édesebb számunkra, szeretett testvéreim, az Úrnak e minket hívó szavánál?» (Szent Benedek *Regulájának prologusa*, 9-10.18-19).

Gérecz Imre OSB

A HÉT SZENTJE

Szent Marcell

Október 30.

Marcellus századosként szolgált a Tingisben (ma Tanger) állomásozó császári hadseregben. Mivel Diocletianus császár alatt egyes csoportok számára kötelező volt a katonai szolgálat, valószínű, hogy nem a saját akaratából lett katona és tiszt. Mint keresztényt már a felesketés pogány vallási formája is nehéz helyzetbe hozta. A katonákat továbbá kötelezték a kultuszrendezvényeken, a nyilvános játékokon és az ünnepélyeken való részvételre, amelyek mindig vallási jellegűek, sőt végső soron bálványimádások voltak.

Amíg az illetékes fölöttes szemet hunyt, az olyan keresztény tiszt, mint Marcell, úgy segített magán, hogy távol maradt a pogány áldozati cselekményektől. Egyes keresztény tisztak más kiutat találtak: helyettest fizettek, aki az ő képviselőjükben ellátta a szolgálatot az áldozati ünnepségek alkalmával. Ez azonban nem mindig volt lehetséges. Diocletianus 297-ben, a manicheusok elleni ediktumában világosan és határozottan kifejezte, amit az idegen vallásokról gondolt: a római állam hagyományával való szakítást látott bennük, és követésüket büntettnek minősítette.

298. július 21-én a Tingisben állomásozó római tiszteknek, mint a Római Birodalomban mindenütt – részt kellett venniük a Diocletianus, Maximianus, Constantius és Galerius császár tiszteletére rendezett ünnepségen. Ez kultuszrendezvény volt az istenné nyilvánított császárok tiszteletére, akik felvették a „Iovius”, vagyis „Jupiter fia”, és „Hercules”, vagyis „Hercules fia” címet, és ennek megfelelően isteni tisztelet illette meg őket. Marcellnek ezen a napon kikerülhetetlenül szembe kellett néznie azzal a lelkiismereti kérdéssel, hogy mint kereszténynek hogyan kell viselkednie ilyen helyzetben. Nem akart részt venni a császárok istenítésében, ezért nyíltan elmondta prefektusának, hogy nem lehet jelen, aki szemet hunyt e fölött. Egy héttel később azonban, bizonyára az ünnepélyes zárórendezvény alkalmával nyíltan is szem-

beszögült. Az egykori dokumentum szerint ez történt: „A császárok születésnapját ünnepelték. Az ünnepi lakoma során Marcellus, a századosok egyike hirtelen kijelentette, hogy nem kíván részt venni ezeken a szentségtelen ünnepi lakomákon. A légio ott felállított lobo-gói elé dobta derékszíját, s röviden és érthetően megvallotta a hitét: »Jézus Krisztusnak, az örök Királynak katonája vagyok. Mostantól fogva nem teljesítek többé hadi szolgálatot a császároknak. Megtagadom, hogy fa- és kőisteneiteket imádjam. Süket és néma bálványok csupán.« A jelen levő tisztnek és katonáknak elállt a szavuk e magatartás láttán. Örízetbe vették Marcellust, és tüstént jelentették a dolgot fölöttesüknek. Ő azután fog-ságba vettette. Az ünnepi lakoma végeztével Fortunatus megparancsolta, hogy vezessék Marcellust az ülésterembe, és így szólt hozzá: »Vakmerő fellépésedet nem hallgathatom el. Értesítenem kell róla a császárokat és a trónörökösöt, téged pedig át kell hogy adjalak előjárómnak, Aurelius Agricolanusnak.«

Október 30-án elővezették. A vád képviselője ezt mondta: »Marcellus reguláris századosi szolgálatában nyilvánosan eldobta katonai jelvényeit, és azt állítja, hogy ezek bemocskolják és megalázzák. A bírósági eljárás során lázító beszédek is tartott. Halálra ítélem.« Amikor Marcellust a kivégzésre vezették, így szólt: »Agricolanus, Isten áldjon meg!»

L.K.

Mitől várjuk a dolgok jobbra fordulását?

Rózsaső-imaestek Lisieux-i Szent Teréz ünnepe alkalmából

A Nyolc Boldogság Közösség szervezésében október 12-én és 13-án a budapesti Örökimádás-templomban rózsaső-imaesteket tartottak, amelyeken közel ezren kérték Lisieux-i Szent Teréz közbenjárását. Verseyi Beáta Mária buzditásában arra kérdezett rá, mit üzen nekünk Szent Teréz 2024 őszén, a magyar keresztény világunkat megrázó történetek tükrében.

A budapesti Örökimádás-templomban idén is két alkalommal várták az imádkozókat, és ahogyan a korábbi években, ugyanúgy mind a kétszer megtelt a templom ezeken az énekekkel, imával, elmélkedéssel, buzditással átszőtt esteken.

Az október 13-i imaesten Verseyi Beáta Mária nővér fontosnak tartotta, hogy behelyezkedjen a jelen időszak történeteibe, ezért bevezetőjében azt a kérdést tette fel, vajon 2024 őszén mit üzen nekünk Kis Szent Teréz, mit tanulhatunk tőle. „Magyar keresztény világunkat megrázták a visszaélésekről szóló fájdalmas hírek. Reagálhattunk csalódással, fájdalommal, felháborodással, a bűnösök keresésével, de az imádság és a cselekvő szeretet igényével is” – mutatott rá. „Bocsánatot kérek, és szégyenkezem” – idézett Beáta nővér a Ferenc pápa által október 1-jén írt és egy bűnbánati liturgia keretében elhangzott bocsánatkérésekből. Beáta nővér emlékeztetett: „Teréztől megszűnt, hogy kimaradjon a nehézségekből. Sem megúszni, sem átfesteni nem akarta a nehézségeket, mégis remény és bizalom volt benne. Mi is

kimondjuk, hogy bocsánatot kérünk mindazoktól, akiket bűneink meg-

sebeztek. Legyünk bátrak, reálisak és reményteliek” – tette hozzá Beáta nővér. Négy pont vizsgálatára építette fel elmélkedését, melyek révén azt kívánta megmutatni, hogy Teréz egyszerre tudott „reális és gyermekien könnyed lenni”; beleállni a nehézségbe, és ahhoz szeretettel viszonyulni. Arra buzditott, hogy tanuljunk meg tőle ezen az úton járni. „A szívünkkel látni” – Teréz is megélte azt az általános emberi tapasztalatot, hogy az érzelmek hullámvérésein túljutva kell megtalálni a szívvel való látás képességét és megélni az egységet. Az embernek „megfelelően gyengének kell lennie, tudatosítva, hogy mennyire szüksége van Isten segítségére, amit szabadító szeretete elfogadása révén érhet el”.

Beáta nővér felidézte: Teréz érzékeny és érzékenykedő (hisztis) gyerek volt, s bár küzdött ez ellen, csak akkor tudott túllépni rajta, amikor

tizenhárom évesen, 1886 karácsonyán a „kegyelem a szívembe hatolt”.

Erről így írt: „Elfeledkeztem önmagamról, hogy örömet szereztek másoknak.” Felnőttként olyan emberré vált, akiben egyszerre volt meg az anyai gondoskodás és a gyermeki bizalom. Teréz életében újabb fordulat következett be 1887 nyarán. Gyilkosságért halálra ítélték egy férfit.

A városban mindenki a gaztettéről beszélt, mindenki elítélte az embert, aki nem mutatott bűnbánatot. Teréz nem állt be a botrányozók sorába, hanem imádkozni kezdett érte, kérve Jézust, hogy bocsásson meg a bűnösnek. Pranzini, a tettes kivégzése előtt a feszülethez lépett, és megcsókolta azt. Teréz számára ez volt a bizonyosság: Isten szeretete győzedelmeskedni tud.

Mi fordított utat járunk be: Először morgunk, utána intézkedünk, ettől várva a dolgok jobbra fordulását, anélkül, hogy a szívünket megdolgoznánk. Beáta nővér egy másik eset kapcsán is bemutatta, mit jelent, ha a „kapcsolat elsőlegessége” szerint járunk el. Volt a közösségben egy nővér, aki ellenséges volt Terézzel. Teréz elhatározta, hogy mindig mosolyogni fog rá. Nem volt más eszköze, csak ez – de ez elégnék

bizonyult: nővértársát megérintette a kedvessége.

Beáta nővér azt az utat is felvázolta, amely a bizonyítástól a megengedés felé halad. Ezen az úton az ember fel- és elismeri saját képességeit és képtelenségeit, az út végén pedig az a vágy hajtja, hogy vegye őt „Isten a karjaiba”. Teréz számtalanszor megfogalmazta: „kicsi” akar lenni, lemondva a górról, az egőről – ugyanakkor nem mondott le nagy vágyairól, mert tudta, hogy Jézus karja maga a „felvonó”, amely az égig emel.

Beáta nővér arra biztatott: legyünk bátrak mi is abban a reményben, hogy Isten cselekvően jelen van életünkben, képességeink és lehetősé-

geink határain is. A „megnyílni az új perspektívákra” vágya arról szól, hogy ha elérünk is valamit, mégis mindig többre vágyunk. Teréz is kereste a mindig többet, újat, holott tudta: a kolostor nem tágas világ. Szívében mégis mind nagyobb távlatok nyíltak. Szeretetet akart lenni az

Egyház szívében. Legyünk tehát mi is bátrak ahhoz, hogy a végtelenre tágytsuk a szívünket! Azt tanulhatjuk meg Teréztől, hogy a szeretet hordozói legyünk ott, ahova élethivatásunk állított.

A buzditás után tanúságtételek következtek az elmúlt évek imameghallgatásairól. Volt, aki gyermekáldásért, gyógyulásért, párkapcsolat alakulásáért adott hálát. A személyes megosztások után az imaest résztvevői egy Lisieux-i Szent Teréznek szóló levélben írták meg kéréseiket, vágyaikat, amelyekben a szent közbenjárását kérték.

Miközben a Nyolc Boldogság Közösség barátaiból álló ének- és zenekar Teréz megzenésített verseit énekelte, mindenki kivihette a levelét a szent képe előtt elhelyezett kosárba, majd húzhatott egy idézetet Kis Szent Teréztől. Az ilyenkor a kosárba került leveleket egy éven át őrzi kápolnájában a közösség, és Terézhez csatlakozva hordozzák imáikban a szándékokat. A borítékokat egy év múlva visszajuttatják tulajdonosaiknak. Az áhítaton a szent önéletrajzából, beszélgetéseiből, leveleiből vett részleteket is felolvastak. Az imaest a harmincad elimádkozásával és a találkozás kegyelemeiért való hálaadó énekkel ért véget.

Trauttwain Éva
Fotó: Halász Gábor

A Somogy vármegyei Bárdudvarnokon, a Porta Pacis Lelki Gyakorlatos Házban október 15–16-án rendezték meg az egyházmegyei teremtésvédelmi referensek éves országos találkozóját, a Kaposvári Egyházmegye és a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Caritas in Veritate Bizottsága közös szervezésében.

A program koordinátora Bánlaki Zsanett, a Caritas in Veritate Bizottság irodavezetője volt. Az első nap témája a Teremtésvédelmi spiritualitás – mindennek a gyökere címet kapta. Ehhez kapcsolódóan tartott kétrészes előadást Varga László kaposvári megyéspüspök Teremtésvédelem és spiritualitás címmel. A konzuminizmus teljesen elborított bennünket – mondta a főpásztor. – Tudjuk, hogy amit pénzügyileg megengedhetünk magunknak, az etikailag sokszor aggályos. A konzuminizmusból való pszichikai felszabadításnak felbecsülhetetlenül nagy szolgálatot tesznek az egyházakon belüli és kívüli spirituális csoportok és központok, amelyek elősegítik, hogy elforduljunk „a birtoklás kultúrájának” bálványimádásától, és felépítsük „a létezés kultúráját”, mert minden szenvedély mögött az élet értelmének keresése rejlik. Isten örök jelen, és nekünk meg kell tanulnunk jelen lenni az ő jelenlétében – hangsúlyozta Varga László.

(Az előadás második részéről lapunk 11. oldalán olvashatnak.)

Az első nap estéjén Nobilis Mórió, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanára, a Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület alapító tagja A teremtésvédelem helye az Egyházban címmel tartott előadást a bárdudvarnoki találkozón. Leszögezte: a teremtésvédelem összekapcsolódott az Egyház 20. századi történetével. Döntő szerepe van ebben a II. Vatikáni Zsinatnak, amely szervesen nőtt ki

Válasz az emberiség kérdéseire

Teremtésvédelmi referensek találkozója Bárdudvarnokon

az Egyház történetéből – szükség volt rá, XXIII. János a Szentlélek sugallatára hirdette meg. A többek között Karl Rahnerből, Joseph Ratzingerből, Karol Wojtyából álló bizottság kidolgozta a Gaudium et spes (Öröm és remény) kezdetű konstitúciót, amelynek ötödik változatát a zsinat utolsó ülésén fogadták el. Az Egyház és a mai világ viszonyáról szóló lelkipásztori konstitúció szerint az Egyházat mindaz foglalkoztatja, ami az emberiséget. Az emberiség ügye az Egyház ügye is, az Egyház egynek látja magát az emberiséggel, másrészt pedig Jézus minket válaszként küldött ezekre a kérdésekre.

Az előadó elmondta, 1962-ben megjelent Rachel Carson tengerbiológus, író Néma tavasz című könyve, amely először vetett fel egy alapvető ökológiai kérdést: „nagyon nem jól tesszük, hogy a világot teleszórjuk vegyszerekkel” a saját kényelmünkért. 1972-ben elindult a Föld Mozgalma, és ugyanabban az évben megjelent a Meadows-csoport a Római Klub kérésére kidolgozott tudományos jelentése. Az ökológiai mozgalmak nagyjából egy időben indultak meg az Egyház zsinat utáni ébredésével – emlékeztetett Nobilis Mórió. Majd II. János Pál pápát idézte, aki már a nyolcvanas években azt írta, hogy az ökológiai válság morális kérdés, az ember belső kérdése, döntése a jóról és a rosszról,

az Istenhez való ragaszkodásról, vagy a tőle való függetlenedésről. Az ezzel kapcsolatos belső kérdés vetül ki a világra és válik ökológiai kérdéssé.

Az Egyháznak tehát legbelülről, a lényegét érintően van köze a teremtésvédelemhez. Ha nekünk a világ kérdéseire válasszá kell válnunk, akkor ez érvényes az ökológiai kérdésekre is. Nagyon jó, hogy az ember felismeri a megtérésének a szükségességét, ami által megválto-

nagy erőt akarnak összegyűjteni, hogy megoldják. „Mi meg az Egyház egységének szeretetére támaszkodunk, és tudjuk, hogy Krisztus akar válaszolni. Azért szeretnénk ebbe a mozgalomba minél több embert meghívni, hogy az Egyház mint Krisztus teste, mint egy Test, hiteles, látható, igazi válasz legyen az emberiségnek erre a kérdésére.”

A találkozót második napjának témája a tudomány és gyakorlat kapcsolata volt. Székely János szombathelyi megyéspüspök, az MKPK Caritas in Veritate Bizottságának elnöke mutatott be koncelebrált szentmisét a lelki gyakorlatos ház kápolnájában.

A főpásztor szentbeszédében elmesélt egy megtörtént esetet: egy német gyáros egyetlen fia kábítószerező lett. Sok pénzért elintézte, hogy a fia bekerülhetett egy rehabilitációs intézetbe. A fiú lassan jobban lett, de néhány nappal a szabadulása előtt levetette magát az intézet tetejéről. Előtte írt így búcsúlevelet a pszichiáternek: „Doktor úr, köszönöm, hogy meggyógyított, sajnálom, hogy nem tudott megmenteni.” A pszichiáter azt mondta az ösztört szülőknak: a fiukat orvosi értelemben meggyógyítottuk, de én nem vagyok Isten, értelmet nem tudtam adni a fiuk életének. Az emberi szívet egészen csak Isten tudja betölteni – hangsúlyozta

zik a viszonya Istenhez, önmagához, a többi emberhez, de miért hagyjuk ki a negyedik irányt, az összes többi teremtényt? – utalt Ferenc pápa gondolatára az előadó.

Nobilis Mórió fölvetette a kérdést: mi különbözteti meg az Egyházban belüli keresztény teremtésvédelmi mozgalmat a többi környezetvédelmi mozgalmatól? A különbség talán az, hogy a környezetvédelmi mozgalmak látnak egy problémát, és sok embert,

Székely János püspök. – Mintha a mai embernek ez lenne a legnagyobb baja: valami hatalmas, belső üresség van a szívében; ezért akarja megtölteni a szívét, az életét mulandó, véges dolgokkal, de ez soha nem sikerül. Valaki azt mondta, talán azért van a fiatalok fülén valamilyen állandó zajkeltő készülék, hogy meneküljenek a fülsértő ürességtől, ami ott van a lelkük mélyén; nem látják az életük igazi célját, beteljesedését. Milyen fontos lenne megatnítani a gyerekeket arra, hogyan töltsék be a lelküket. Ilyen feltöltő idő kellene, hogy legyen mindenkinek a gyermekkor, amikor sok-sok áldás árad felé a szüleitől, nagyszüleitől. Fel kellene töltődnünk a tiszta forrásokból, mint a Biblia, a szentségek, a természet, az élő közösségek. El kellene fogadnunk a földi dolgok, minden emberi kapcsolat szükségszerű sebezhetőségét, menthetetlen végeségét. Tölthetnénk a segítséssel, a mások iránti szeretettel, békével, jószággal, főntről áradó fénnel – mondta szentbeszédében a főpásztor.

A délelőtti folyamán a Magyar Máltai Szeretetszolgálat képviselőjében Németh Nándor területfejlesztési geográfus, a háromszáz leghátrányosabb magyar településre kiterjedő Jelenlét program koordinátora tartott előadást a szegénységről, a szegénységről, a hozzájuk odahajló szeretetről, majd bemutatták Takács-Sánta András Világlejeje című könyvét. A humánökológus szerző nem bagatellizálja el a klímaváltozás okozta súlyos problémákat, amelyek a Föld egészét fenyegetik, de töretlenül hisz az összetartó kisközösségek erejében.

A találkozót végén Székely János püspök többek között arról beszélt zárszámban, hogy kereszténységünk lényegéhez tartozik a teremtésvédelem, amely egyben evangelizációs út is.

Bodnár Dániel
Fotó: Kling Márk

Maga volt az alázat, a türelem, a nyíltszívűség

Eltemették Jelenits István piarista szerzetest

Jelenits István piarista szerzetest, pedagógust, lelkipásztort, teológust, a magyar oktatás meghatározó alakját, a Piarista Rend Magyar Tartománya egykori tartományfőnökét október 15-én végső nyughelyére kísérték Budapesten, a Fiumei úti sírkertben.

Jelenits István neve fogalommal vált. Szelíd, alázatos személye fedledhetetlen mindazok számára, akik rendtársként, munkatársként, egykori diákként közelebbről, vagy írásai, könyvei, előadásai nyomán távolabbról ismerhették. A magyar irodalomtanítás, esztétikai szemléletmód és a piarista lelkeség meghatározó alakjától több mint ezer ember búcsúzott a Fiumei úti sírkertben.

A temetési szertartáson beszédet mondott Sulyok Tamás köztársasági elnök és Zsódi Viktor SchP, a Piarista Rend Magyar Tartományának tartományfőnöke. Jelen volt Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes; Freund Tamás, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke; Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára; Fülöp Attila, a Belügyminisztérium gondoskodáspolitikáért felelős államtitkára; a közelet és a kulturális élet számos képviselője, piarista rendtársak, az elhunyt egykori tanítványai, tisztelői. A temetési szertartás zenei szolgálatát a budapesti Piarista Gimnázium kórusa végezte Melegh Béla vezetésével.

Fekete az urna, mint a reverenda, arannyal díszítve. Nem bújik meg a virágtömegben, hanem magában áll; szerény a ravatal, mégis tiszteletet parancsoló. Mint amilyen életében a „tanár úr” volt. A Himnusz közös eléneklése után elhangzott a *Dániel*

prófeta könyvéből vett idézet Jelenits István gyászjelentéséből: „Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökön-örökké, miként a csillagok.” (Dán 12,3)

Zsódi Viktor csöndben vonult be az asszisztenciával a ravatalozóba, és köszöntötte az egybegyűlt gyászolókat, búcsúzókat. „Az elmúlás, a gyász és a végső búcsú idején óhatatlanul előkerülhet mindannyiunkban a kérdés, hogy mi is az élet értelme –

Jelenits István az említett cikkben arról is vallott, miért lépett a rendbe, melynek iskolájában „fölnőtt kereszténységre neveltek”, hogyan látta meg, hogy „értelme van nemcsak a hitnek meg a hittanításnak, hanem épp a vallásos nevelés olyan, egész nevelői programot átszövő módjának is, mint amelyik a szerzetes gimnáziumokban valósulhatott meg, s a mi történelmi körülményeink között már egyedül csak ott”.

Zsódi Viktor kiemelte, Jelenits István állhatatos volt, a betegséget nem

Sulyok Tamás köztársasági elnök megemlékező beszédében elmondta: „államfőként Magyarország nevében szeretnék hálát adni Jelenits István életéért, azért a bő kilenc évtizednyi útért, amit végigjárt, és azért a nyíltszívű és magabiztos reménnyel felvértezett szellemiségéért, ami sugárzott belőle. Az együttérző figyelmességéért, a nyugodt derűért, a tudatosan vállalt értelmiségi sorsért, melyet átmentett az egyházüldözések és a polgári középosztály elsorvasztása ellenére is” – sorolta, majd felidézte a gyötrelmeket, amiket Jelenits István fiatal gyermekként átélt: a világháborúban elszenvedett bombatámadást, otthonuk kényszerű elhagyását, édesapja számkivetettségét a kommunizmus alatt. Ő csak arra figyelt, hogyan tud felülkerekedni a nehézségeken,

arra figyelt, a rossz hogyan győzhető le a jóval, mindig a pozitívumokat kereste. A mélységekből a magasságok felé tekintett, az ég pedig oltalmába vette.”

Sulyok Tamás felidézte azokat az éveket is, amikor Jelenits István a budapesti Piarista Gimnáziumba érkezett, ahol tanár és diák vállatve építette újra a háború utáni életet. „Együtt ácsoltak csónakot, együtt haladtak a tudományok birodalmában olyan nagyszerű tanárokkal, mint Öveges professzor úr, olyan diáktársakkal, mint Antall József, Pilinszky János vagy Zlinszky János.” Megérlelődött benne a tanári-szerzetesi hivatás. Az egyetem elvégzése és a kecskeméti tanári évek után a Piarista Gimnáziumban tanított hittant és magyart, ahol diákként megélte az államosítást, tanárai elküldését, majd két év múlva az iskola újraindítását.

Sulyok Tamás hangsúlyozta: Jelenits István egyszerre adott műveltséget és nevelt életre. Több nemzedéket nevelt hitre, tudásra, szép életre, jóra. Piarista tartományfőnökként meghatározó szerepe volt abban, hogy a rend régi iskoláit negyven év után újra elindítsák Mosonmagyaróváron, Szegeden, Vácon és Nagykanizsán; Gödön pedig új szakiskola indult. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen az esztétika tanszéket vezette. Hangja most elcsöndesedett, de itt van velünk az a sok ajándék és ragyogó örökség, amit tőle kaptunk – zárta beszédét Sulyok Tamás.

Jelenits Istvánt a piaristák sírboltjában helyezték végső nyugalomra, Sík Sándorral és sok más jeles előddel közös sírba.

Vámosy E.
Fotó: Lambert Attila

A budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban október 15-én, délután. Erdő Péter bíboros, prímás, piarista konfráter és öregdiák gyászmisét mutatott be Jelenits István piarista szerzetes, „tanár úr” lelki üdvéért, akitől aznap vettek végső búcsút a Fiumei úti sírkertben.

A gyászmisén koncelebrált Marton Zsolt váci megyéspüspök, Szocska A. Ábel nyíregyházi megyéspüspök, Zsódi Viktor SchP, a Piarista Rend Magyar Tartományának vezetője, Andrásfalvy János SDB, a Szent Istvánról elnevezett Magyar Szalézi Tartomány vezetője, Fehérvári Jákó OSB, a Sapientia Hittudományi Szerzetesi Főiskola rektora, Perendy László SchP, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem (PPKE) Hittudományi Karának dékánja, piarista rendtársak, papok és szerzetesek.

A szentmisén együtt imádkozott Németh Emma SSS, a Szociális Testvérek Társasága kerületi elöljárója, a Magyarországi Rendfőnöknők Konferenciája elnöke, Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára, Móczár Gábor, a Nemzeti Örökség Intézete főigazgatója, Birher

Nándor, a PPKE Bölcsészeti és Társadalomtudományi Karának dékánja, piarista öregdiákok, valamint emlékezők sokasága.

Erdő Péter bíboros személyes hangvételű beszédét így kezdte: Fájó szívvel, de emelkedett lélekkel vettünk búcsút Jelenits István tanár úrtól. A piarista rend magyarországi tartományának provinciálisa is volt, de nekünk, hajdani tanítványainak mindig megmarad „tanár úrnak”.

A bíboros homíliájában elmondta: „Jelenits tanár úr

halló szívű, bölcs ember volt. Osztályunknak három évig ő tanította a hittant. Már elsőben rászoktatott minket, hogy hogyan kell előadásaiból a lényegyet szabadon kijegyzetelni. Ennek egyetemi tanulmányaim során mindig hasznát vettem. De lebilincselő volt friss, korszerű és az Egyház üzenetéhez hűséges, konstruktív stílusa is, amellyel hitünk igazságait és egyházunk történetét bemutatta. Különös hálát érzek azért a tanításért, amit a hittanszakkörön adott. Ilyen szakkörre vagy azok jelentkeztek, akik már a

lelkük mélyén foglalkoztak a papság gondolatával, vagy azok, akik egészen igényes bölcsész lelkülettel közelítettek hitünk forrásaihoz. Tőle tanultuk meg helyesen olvasni és értelmezni a Bibliát. A józan történelmi kritika, a gazdag irodalomtörténeti ismeretek fényében, ugyanakkor a szent könyvnek, magának a kinyilatkoztatásnak kijáró tisztelettel és egzisztenciális érdeklődéssel. Sokszor láttuk a kezében azt az akkor még újnak számító francia kötetet, amiből az egyes részleteket magyarázta.

Gyászmise a „tanár úrért”

újra rádöbbsenem arra, hogy az igazi piarista hivatásnak, sőt talán magyar katolikus közönségünk becsületének is ő volt az egyik nagy letéteményese” – mondta Erdő Péter.

Más teológusoknak a hittudományi karon problémát, vagy akár krízist jelentett, amikor megismerkedtek a mai bibliatudomány eredményeivel és a különböző túlzásokkal. Nekünk, akik a tanár urat hallgathattuk, mindez már otthonos volt. Megalapozta és megerősítette a *Szentírás* iránti szeretetünket.

A tanár úr nem csak órákat tartott. A diákmiséken rendszeresen prédikált is. Vártam a vasárnapokat, mert strukturált, rövid, erőteljes és elegáns formában hitbeli élményt közvetített. Amikor káplán koromban magam is prédikálni kezdtem, sokszor utólag fedeztem fel, hogy nem tudok elszakadni a tanár úr stílusától, sőt előadásmódjától sem. Hosszú kerékpártúrákra nem vállalkoztam. Ilyen élményekről mások tudnak beszámolni. De egy-egy mély beszélgetés, egy-egy személyes eligazítás nekem is maradandó értéket jelentett. Külső szemlélőként, de tisztelettel figyeltem tartományfőnöki munkáját. Mikor pedig késő öregségében még vette a fáradságot, hogy eljöjjon hozzám a budai Várba, és megossza velem aggodalmait a tartomány helyzete miatt,

A szentmise végén felolvasták Pedro Aguado piarista generális emlékező levelét, melyben hálát ad Jelenits István életéért és hivatásáért. Az általános előljáró az elhunyt szerzetes tanárra mint „nagy piaristára” emlékezett. Három jelentős vonást emelt ki Jelenits István életéből: a nevelés iránti szeretetét, a piarista rend iránti elkötelezettségét és határozott törekvését, hogy mindig jól felkészült legyen, hogy jobban szolgálhasson.

A generális úgy jellemezte a piarista szerzetest, mint aki nyitott szemmel tudott rátekinteni világunk kihívásaira. Számos tanúságtételt hagyott ránk Jelenits István – emlékezett Pedro Aguado, de a legjelentősebb a Jézus Krisztus iránti szeretete volt. A „hűség sem merő konokság, hanem teremtő lelemény” – idézte végül elhunyt magyar rendtársra és elődjére a generális.

A szentmise után a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola szenátusi ülés keretében idézték fel Jelenits István piarista szerzetes, a főiskola tanárának életét és munkásságát.

Kuzmányi István
Fotó: Lambert Attila

Megújulni az imádságban

Szegeden tartották az országos karizmatikus találkozót

A Péter első leveléből vett „Mivel hisztek, ujjonghattok a megdicsőültek kimondhatatlan örömeivel, mert elértek hitetek célját: lelketek üdvösségét” (1Pt 1,8–9) mottóval rendezték meg október 12-én, szombaton a szegedi Városi Sportszernokban a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás 32. országos találkozóját.

Az országos karizmatikus találkozók az 1990-es években kezdődtek, jöhet a megújulás közösségei már a '70-es évektől jelen vannak Magyarországon. Ez a lelkeségi mozgalom szélesben terjedt. A magyar országos találkozók hagyománya a világ más országaiban a kezdetektől megfigyelhető gyakorlatot követi, így például a híres 1972-es találkozót, amelyet az amerikai katolikus Notre Dame Egyetem stadionjában rendeztek meg. E rendezvények sorában mérőldkőnek számított az 1975-ös találkozó, amely a megújulás harmadik nemzetközi összejövele volt Rómában, VI. Pál pápa jelenlétében.

Az idei szegedi találkozó csaknem kétezren vettek részt. Elsősorban a régióból, de az egész országból is képviseltették magukat a közösségek. Az éves találkozókat az utóbbi időben már csak minden második évben szervezik Budapesten, hogy az egyes

vidéki régiók közösségei is vendégül láthassák az ország más részein élő barátaikat.

Szegeden az országos találkozó másnapján továbbképzést is tartottak közösségvezetők számára. A találkozó főelőadója a lelkeséggel

mélyen rokonszenvező Varga László kaposvári megyéspüspök volt. Tanításában a főpásztor az Egyház jelenlegi helyzetéről beszélt, és az imában való megújulásra, az Úr jelenlétében töltött mindennapos időre hívta meg az összegyűlteket. Délután Gájer László teológiai tanár szintén a napi imádság fontosságáról beszélt.

Isten vezetéséről személyes tanúságtételt tett a szegedi Noé Benedek, az imaszobában töltött napi imáidó erejéről pedig a kecskeméti György Dominika. Az alkalom zenei szolgálatát két szegedi dicsőítő csapat, a Szabad-On katolikus dicsőítő közösség és a Jelenlét zenekar közössége együttműködve látták el. A nap

folyamán harminc pap gyóntatott. A szegedi kispapok a liturgikus szolgálat megszervezésében segítettek.

A nap kiemelkedő lehetőséget biztosított a találkozásra. A tanításokat hallgatva elkötelezettségükben is megújulhattak a résztvevők.

Ami azonban talán a legfontosabb egy ilyen napon, az a közös ima és dicsőítés lehetősége. Az ország számos szegletéből összegyűlt résztvevők célja az volt, hogy megvallják Jézus uralmát, és felemeljék az ő nevét az imában. A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Nemzeti Szolgálóbizottságának elnöke a rendezvényen bejelentette, hogy a jövő évi országos találkozót november 8-án Budapesten rendezik meg, melynek előadója Johannes Hartl lesz.

Forrás: Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Nemzeti Szolgálóbizottsága
Fotó: Pesti Dóra és Pádár Balázs

Az ő mindig kiemelkedő ponton áll

Aranymiséjét ünnepelte Varga Lajos váci segédpüspök

A váci Nagyboldogasszony-székesegyházban október 19-én ünnepi szentmisében adott hálát ötvenéves papi szolgálatáért Varga Lajos váci segédpüspök. A jubileumi ünnepségen jelen volt és koncelebrált Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek; Michael W. Banach érsek, apostoli nuncius; TERNYÁK Csaba egri érsek, Marton Zsolt váci megyéspüspök, Beer Miklós nyugalmazott váci megyéspüspök és a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia több tagja.

A határon túlról Mirko Štefković nagybiskeri és Schönberger Jenő szatmári püspök is együtt ünnepelt a jubiláló püspökkel. A szentmisét megtisztelte jelenlétével Matkovich Ilona, Vác polgármestere.

A közelmúltban teljes belső felújításon átesett és október 6-án átadott váci Nagyboldogasszony-székesegyház újra megtelt ünneplő hívekkel, akik a váci segédpüspök 50. papi jubileuma alkalmából megtartott háláadó szentmisére érkeztek. Együtt ünnepeltek a főpásztorral a Váci Egyházmegye papjai, szerzetesei, a Varga Lajos korábbi szolgálati helyeiről – többek között Pásztórol – érkezett hívek, a Jeruzsálemi Szent Sír Lovagrend tagjai, amelynek a segédpüspök maga is tagja, valamint családtagjai és tudományos munkatársai.

A szentmise elején Marton Zsolt váci megyéspüspök köszöntötte a jubiláló segédpüspököt. Ezt követően Michael W. Banach apostoli

nuncius felolvasta Ferenc pápa üzenetét latinul, illetve a saját nevében is őszinte és testvéri jókívánságait fejezte ki a jubilánsnak.

Erdő Péter bíboros, prímás szentbeszédében méltatta az 1974-ben Vácon pappá szentelt Varga Lajost, aki lelkipásztori szolgálata során számos ifjúsági és családos közösséggel foglalkozott, s Pásztón templomot és közösségi házat is épített. Kiemelte, hogy püspöki titkárként és irodaigazgatóként tíz éven át végzett szolgálatot az egyházkormányzatban, valamint oktatói és tudományos tevékenységet is folytatott.

„Működését végigkísérte a hűség a lelkipásztori munkához, a hittel és az Egyházzal kapcsolatos tudományokhoz. Az egyháztörténelem területén maradandó alkotások viselik a nevét. Hálát adunk Lajos püspök munkásságáért, papi életéért, azért a példaadó harmóniáért, amelyben a történelmi folyamatosság átérzését és az eleven lelkipásztori szolgálatot egyesíteni tudja” – fejezte be szentbeszédét Erdő Péter bíboros Isten áldását kérve a jubiláló püspökre.

Az ünnepi szentmise végén Varga Lajos segédpüspök aranymisés áldását adta a résztvevőkre.

(Az aranymisés Varga Lajos püspökkel készült interjúnkat előző számunkban olvashatják.)

Forrás: Váci Egyházmegye
Fotó: Thaler Tamás

Elismerések az ünnepélyes Pázmány-napon

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem központi ünnepségén, október 16-án adták át a Pázmány-émlékérmeket, a Pro Universitate díjat, és a jubiláns munkatársakat is köszöntötték Budapesten, a PPKE Szent II. János Pál pápa termében.

Az egyetem fenntartója, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) képviselőjében Tóth Tamás, a testület titkára köszöntőbeszédében Pázmány Péterre emlékezett. „Az elmúlt négyszáz év történelme sok változást hozott. Eszmék és hozzájuk kapcsolódó rendszerek jöttek és mentek, de a katolikus oktatás és annak csúcsa, a katolikus felsőoktatás célja semmit sem változott. Bátran kijelenthetjük, hogy Pázmány Péternek ebben is igaza volt” – fogalmazott az MKPK titkára. Nem elég világos válaszokat adni korunk kihívásaira; ezeket meg is kell ismertetni a hallgatókkal, a következő generációk képviselőivel – emelte ki Tóth Tamás. – Erre a szellemi munkára szemmel láthatóan nagy, sőt egyre növekvő igény van. „A Magyar Katolikus Püspöki Konferenciának mint az egyetem fenntartójának ketős célja van: egyrészt egy kimagasló szellemi műhely létrehozása, másrészt az olyan felsőoktatási központ működtetése, amely képes átadni a benne felhalmozódó tudást a jövő nemzedéke számára.”

A Pázmány-napi ünnepség az egyetemi kitüntetések átadásával folytatódott.

A díjazottak között volt Puskás Attila, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának (PPKE HTK) prodeánja, aki Pro Universitate díjban részesült.

Szintén Pro Universitate díjat vehetett át munkája elismeréséül Csurgay Árpád István professor emeritus, akinek életműve nemcsak hazánkban, hanem nemzetközi szinten is mérőldkőnek számít a villamosmérnöki tudományok és a nanoelektronika területén, valamint kiemelkedő jelentőségű a PPKE Információs Technológiai és Bionikai Kara (ITK) új, kvantumtechnológiai szakának létrehozásában.

A Pázmány-émlékérmeket Csurgay Árpád Istvánnak kapta elkötelezett munkájáért és rendkívüli hozzájárulásáért, amelyet az Információs Technológiai és Bionikai Kar szellemi és kulturális életéhez adott. Munkássága és életútja nemcsak szakmailag, hanem emberileg is példaértékű; megmutatja, hogy a kultúra és a tudomány kéz a kézben jár.

Az ünnepség további részében a jubiláló munkatársak díjazására került sor.

A Pázmány-egyetem alapításának 30. évfordulójához kapcsolódóan 2023-ban köszöntötték először a legalább huszonöt éve az egyetemen

dolgozó munkatársait. Most a hagyományt folytatva köszöntötték az eltelt idő alatt jubiláló kollégákat. Hálával és köszönettel fordultak valamennyiük felé, akiknek tudása, hite és embersége egyaránt hozzájárult az elmúlt évtizedek sikereihez.

A PPKE BTK kitüntetett munkatársai: Deák Katalin, a Dékáni Hivatal munkatársa; Hankovszky Tamás, a Filozófia Tanszék oktatója; Jany János, a Nemzetközi Tanulmányok Tanszék oktatója; Kissné Csorba Erika, a Dékáni Hivatal munkatársa; Lőkös Péter, a Germanisztika Tanszék oktatója; Ötvös István, a Jelenkortörténeti Tanszék oktatója; Pataki

Erzsébet Elvira, a Klasszika-Filológia Tanszék oktatója; Pereszlényiné Mándity Mária, a Tanulmányi Osztály munkatársa; Reuss Gabriella, az Angol Nyelvű Irodalmak és Kultúrák Tanszék oktatója; Schandl Veronika, az Angol Nyelvű Irodalmak és Kultúrák Tanszék oktatója.

A PPKE HTK kitüntetett munkatársai: Puskás Attila, a Dogmatika Tanszék vezetője.

A PPKE JÁK kitüntetett munkatársai: Kuslits Béláné, az Idegen Nyelvi Lektorátus oktatója; Landi Balázs Zoltán, a Polgári Jogi Tanszék oktatója; Szalai Márta, a Deák Ferenc Intézet oktatója; Szalainé Szikszai Krisztina,

a Doktori Iskola munkatársa. Kitüntetett központi munkatárs: Jancsócsics Magdolna, a Pályázati Osztály munkatársa.

Az oklevelek átadása után Kuminetz Géza rektor tartott ünnepi előadást, *Megfontolások a krisztusi emberképről és a keresztény jogeszméről* címmel. Kiemelte: örök emberi feladatunk, hogy helyes eszmét és képet alakítsunk ki Istenről, a világról és magunkról, és ezek szolgálata legyen egyéni, nemzeti és nemzetek feletti célunk. Arra is nagy figyelmet kell fordítanunk, hogy még a helyes eszme se torzuljon sem akkor, amikor próbáljuk azt birtokba venni, megélni, sem akkor, amikor egyik nemzedék adja át hagyományát a másoknak. „Az emberkép és az azt leképező jogeszmé ma az úgynevezett fejlett nyugati civilizációkban kóros tüneteket mutat. Nem beszélhetünk immár a homo sapiensről, hanem sokkal inkább a homo rapiensről. A keresztény emberkép és jogeszmé örök ellenszere a túlkapásoknak, mert a helyes istenkép vezérli” – fogalmazott a PPKE rektora.

Az ünnepélyes eseményen a PPKE ITK 20 éve alakult kórusa énekelt – soraiban hallgatókkal, dolgozókkal és oktatókkal –, Bércsné Novák Ágnes egyetemi docens vezényletével.

Forrás és fotó: Pázmány Péter Katolikus Egyetem

„Az Egyház kincsei vagytok”

Az időspasztorációról a 29. családkongresszuson

(Folytatás az 1. oldalról)

Marton Zsolt kifejtette: Ferenc pápa négy éve útjára indította a nagyszülők és idősek világnapját (július utolsó vasárnapja), prófétai módon felismerve, hogy Európa elöregedő társadalmában mennyire veszélyeztetett helyzetben van az idős korosztály. Az MKPK Családügyi Bizottsága ehhez kapcsolódva indította el a „Melljük szegődöm” animátorképző programot. „A képzés elnevezése az emmauszi történetből származik, s megjelöli a célt: Ahogyan Jézus a tanítványok mellé szegődik az úton és elkese-dest ad nekik, úgy a mi hivatásunk is az, hogy erőt és reményt adjunk az idős testvéreknek. Feladatunk továbbá a generációk összetartása is. Élő rendszerként kell tekintenünk a lelkipásztorkodásra, amelynek az idős testvérek is szerves

mentálhigiénés szakember, a Váci Egyházmegye spirituális; Kiss Mónika SSS, az MKPK Családügyi Bizottságának munkatársa, a „Melljük szegődöm” tréning koordinátora;

igazolta. Mint mondta, a fiát megáldó Izsák és a gyermek Jézus a karjában tartó Zakariás egyaránt megmutatja, hogy az időskor a Biblia szerint kitüntetett időszak, áldás

Félvélenként konzultációs lehetőséget biztosítanak nekik, a tréner online elérhető számukra, és levelezőlistán keresztül is tartják a kapcsolatot. Mindez segít fenntartani a motivációt, és fontos szerepet játszik abban, hogy az idősgüggyel foglalkozók hálózattá fejlődjenek – mondta Benkő Ágota.

A Jóisten számít még rád! – Kihívások, feladatok az időspasztorációban címmel Marx Gyuláné tartott előadást, amelyben gazdag tapasztalataiból merített. Erzsébet húsz éve vezet egy zalaegerszegi idősothont, a Szombathelyi Egyházmegye idősgügyi referense, valamint férjével együtt aktívan részt vesz az időspasztorációban.

„Mit látunk most templomainkban? Imádkozó időseket. Mégsem érezzük vonzó- nak ezt a képet, mert keserűség van az arcukon, rosszkedvűen tekintenek a fiatalokra, szigorúak. Imádkoznak, de tudnak-e imádkozni?” – fogalmazott az előadó.

Erzsébet szerint a rózsafüzér imádkozása közben sokan megfőzik az ebédet, a szomszéddal vitatkoznak, nincse-

értékesek. És segítenünk kell őket az imádkozásban. Éppen azért kell foglalkozni velük, mert ők ott vannak a templomban. Ha hitelesen élnek meg a hitüket, az mások számára is vonzó lehet” – mutatott rá az előadó.

Tapasztalatai alapján elmondta: a Szombathelyi Egyházmegyében sokféle kezdeményezéssel élnek. Például összehívták a plébániai képviselő-testületek elnökeit, hogy felférjék, hogyan vannak jelen az idősek a plébániákon. Harminchatan fogadták el a meghívást, nekik tudták bemutatni szemléletváltó kezdeményezéseiket, köztük az időseknek tartott szinodális találkozót és az egyházmegyei zárando- doklatot. „Ezek fontosak, jók, de a mindennapokban nem elegendők. Az idősgügy folyamatos kapcsolatot követel, csak így érhetjük el valóban az embereket” – hangsúlyozta Erzsébet.

Elindították az „imaösvény” kezdeményezést is. Ezek olyan, tematikus utak, melyek során különböző szövegeket, imákat hang- és képhatások kísérik, aktiválva ezzel az érzékszerveket. Van

laadással, s nézze meg, mely kapcsolataiba hogyan vihet örömet.

Bíró László püspök, az MKPK korábbi családreferense a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 1999-ben kiadott, *A boldogabb családokért* című körleveléről tartott előadást. „Örülök, hogy előkerült ez a huszonöt éves dokumentum. Megadja az eszmei hátteret, segít, hogy ne fásuljunk el, ne fáradjunk bele a munkába

Kerekasztal-beszélgetés a „Melljük szegődöm” animátorképző programról

valamint Megulesz Gabriella és Söjtöry Ágota SSS, akik elvégezték a tréninget. A beszélgetés résztvevőit Nagyné Páll

és kiváltság. Ez az életszakasz az üdvösség felé vivő út befutója, ám a világ problémaként tekint rá. „Az aktív fejlődést jelentő életidőszak után az ember mehet a »süllyesztőbe« – így gondolkodik a társadalom. Az Egyház azonban nem láthatja így az embert. Fontos, hogy az idősek is átmenjenek egyfajta szemléletváltáson. Azt az üzenetet közvetítjük feléjük, hogy nyissanak kaput, ne ragadjanak bele a sebeikbe, és ne csak elvárásaik legyenek, hanem maguk is induljanak el a megbocsátás útján” – mondta Tóth András.

Benkő Ágota projektfelelős, a Nagycsaládosok Országos Egyesületének egykori elnöke szerint nagyon lényeges, hogy az idős ember mellett legyenek társak, s az életnek ebben az egyik legfontosabb szakaszában együtt „bogarassák” a kérdéseiket. Mint elmondta, az időscsoportmentor-tréninget olyanok végezték el, akik érzékenyek a korosztályra, így remény van arra, hogy katalizátorként hatnak majd a saját közegükben. A képzés elvégzése után sem engedik el a résztvevők kezét, kíséreléssel, utánkövetéssel segítik őket.

Melinda, a Váci Egyházmegye családközpontjának vezetője kérdezte, aki maga is elvégezte a képzést.

Tóth András szerint szemléletváltásra van szükség abban, ahogyan az idősekre tekintünk, s abban is, ahogyan az idősek tekintenek önmagukra. Az idős embernek az élet végén küldetése van – szögezte le a görögkatolikus pap, aki e tételt szentírási példákkal

részei. Itt, a családkongresszuson együtt vagyunk, építjük a kapcsolatot egymással, s a különböző egyházmegyek, lelkiségi mozgalmak képviselőiként együtt gondolkodunk” – mondta Marton Zsolt.

A főelőadás idén egy kerekasztal-beszélgetés volt, melyen a „Melljük szegődöm” programot mutatta be Benkő Ágota projektfelelős, Tóth András görögkatolikus pap,

Marton Zsolt váci püspök: Erőt, reményt kell adnunk az időseknek

mi, akik régóta végezzük ezt a szolgálatot. Olvassuk ezeket a sorokat, karakteres szöveg, együtt van benne a tanítás lényege” – fogalmazott a püspök, s kedvcsináló gyanánt sok részletet fel is olvasott a levélből. Felidézte: a püspöki konferencia minden jóakarátú embernek címezte, nemzeti körlevélnek szánta ezt az üzenetet, amely azzal a céllal született, hogy a család ügyét közelebb vigye a társadalomhoz. A püspökök testülete azért emel szót a házasság mellett, mert meggyőződése, hogy a család a teljes ember boldogulásának legfőbb színtere. Bíró László hangsúlyozta: Tudatosítani kell, hogy a házasság, a család nem elavult intézmény. Vissza kell térni a kezdetekhez; tisztázni, hogy mit akar a házasságpasztoráció, és megújítani a hitvallásunkat, hogy tegyünk a családért. Ebben ma is segíthet ez a huszonöt éves körlevél.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

Bíró László püspök: Ne fásuljunk bele a szolgálatba!

nek jelen élő hittel az imádságban. Tudatosítani kell bennük, hogy ők az Egyház kincsei,

„örömtanuló” imaösvény is, amely azt mutatja meg a rajta járóknak, hogy élje az életét há-

A krízis: lehetőség a változásra

Családakadémiai képzés indult a Pécsi Egyházmegyében

**Az idén 25 éves Csalá-
akadémia keretében két-
éves előadóképzés indult
a Pécsi Egyházmegye tá-
mogatásával, a Magyar
Schönstatt Családmoz-
galom koordinálásában.
Kilenc házaspár kezdte
meg a kurzust október
5-6-án Máriagyűdön.
A képzés elvégzése után
a házaspárok a Pécsi
Egyházmegye család-
pasztorációs terveinek
megvalósításában vesz-
nek majd részt.**

A Családakadémia a Magyar Schönstatt Családmozgalom keretében jött létre 1996-ban. A tizennyolc alapító házaspár közös célkitűzése volt, hogy a családmozgalomban felgyülemlett tapasztalatokat szervezetteren tovább-

adják a mozgalmakon belül és kívül minden kereső közösség és család számára.

Az alapítók hitvallása szerint kíváncsiak, hogy a házasság és a család egyre inkább kibontakozzon a szeretetben és a bölcsességben, és így Istentől kapott hivatását betölthesse. Ez a küldetés pedig tanulható, ezért a Családakadémia szervezőinek célja, hogy olyan szakembereket képezzenek, akik tovább tudják adni mindazt, amire a pároknak szükségük van ahhoz, hogy házastársi és családi életüket tartalmasabbá alakíthassák. A tanítás és tanulás e folyamata a Magyar Schönstatt Családmozgalomban 1985-ben indult el, és azóta is hatékonyan működik. Több mint 150 család tapasztalhatta meg eddig ennek a munkának az áldásait.

A Családakadémia pécsi egyházmegyes képzésén részt vevőknek az első évben hat hétvégén és egy teljes nyári hét során saját házasságuk „egyéniségének” megismerése, kibontása, megerősítése a feladata. A második évben hasonló időbeosztásban indul az előadói készségek elsajátítása retorikaoktatók bevonásával. A képzésre a házaspárokat gyermekeik is elkísérik. A résztvevők számától és életkorától függően gyermekfoglalkoztatók tehermentesítik a szülőket az előadások és a házastársi beszélgetések idejére.

Az első hétvége előadói Varga Erika és Károly voltak Budapestről, akik bemutatták annak lehetőségeit, hogyan lehet megtapasztalni a szentségi házasságban Jézus jelenlétét. Kitértek rá, hogy gyermeke-

inket „erős farkasokká” kell nevelni, akik valós értékekkel

vértéződnék fel a zord világban. Felhívták a jelenlevőket figyelmét az önnevelés megkerülhetetlenségére, hiszen lehetőségünk van a világ befolyásolására, megváltoztatá-

sára, ha saját magunkat meg tudjuk változtatni. A házas-

társi kapcsolat fejlődése során megjelenő krízisek mindig egyfajta lehetőséget kínálnak a változásra. A jövő kereszténye saját magának állít fel lelki napirendet,

hisz a cél nem lehet kisebb, mint hogy szentté váljunk: „Ha nem leszünk szentek, nem is volt értelme megszületnünk” – idézték az előadók Henri Boulad jezsuita szerzetes, lelkiségi író szavait. Fontos, hogy ráérezzünk a személyes és házastársi küldetésünkre, eszményünkre, ami a személyiségünk magja, amiért szenvedélyesen lelkesedni tudunk. Erre kell tudnunk a „reguláinkat” felépíteni – hangzott el a képzésen.

Az előadások után házastársi beszélgetésre volt lehetőség, ami a program egyik legfontosabb eleme, melyben a résztvevők megosztják egymással, mi érintette meg őket, mi az, ami különösen is nekik szült.

Forrás: Pécsi Egyházmegye
Fotó: Tóth Gábor István

(Folytatás az 1. oldalról)

Utólag úgy érzem, ő csupán azt szerette volna, hogy teljesen bízam rá magam. Amint lélekben képes voltam elengedni a sportot, és átadni magam Isten döntésének, egyszer csak mindent visszakaptam: épp a szívsebészekből álló orvosi csapat szakvéleményére vártam, hogy örökre eltiltának-e a sporttól, amikor jött a hír, hogy folytathatom tovább, sőt, ami még csodálatosabb, a rosszulléteim is elmúltak. Az orvosok azóta sem találnak magyarázatot a változásra. Én csodának élem meg ezt, és amíg nem találok rá normális magyarázatot, számomra csoda is marad. Ezután azzal a tudattal kezdtem el edzeni újra, hogy a helyemen vagyok, hiszen a Jóisten megtehetette volna, hogy végleg elveszi tőlem az öttusát... Azóta szinte nincs olyan verseny, ahol ne élném meg az istenélményt.

– Hogyan tapasztalja meg Istent egy versenyen?

– Szerintem az olyan élethelyzetekben lehet a legjobban érezni a jelenlétét, amikor valami elmegy a saját határait, túllep a komfortzónáján, és már nem tudja úgy kontrollálni az életét, mint ahogyan korábban tette. Isten jelenlétét éreztem például a világbajnokságon, amikor már biztosra vehettem, hogy én fogom megnyerni a versenyt; de akkor is, amikor az olimpián szembesültem azzal, hogy ez most nem fog menni, az én hatásköröm itt véget ért. Sokszor megkapom a választási lehetőséget futás közben, amikor már agóniaközel állapottban vagyok, hogy felvállalok-e egy még nagyobb fizikai fájdalmat, vagy sem; ha már minden porcikám arra vágyik, hogy lassítsak, nagy buzdítás kell ahhoz, hogy mégis szintet próbáljak lépni.

– Ilyenkor könnyen ki tudja mondani, hogy igen, beleadok még többet?

– Egyáltalán nem. Tisztán emlékszem az olyan pillanatokra, amikor több méteren keresztül azon gondolkodtam, hogy megelégedjek-e a harmadik hellyel, ami szintén szép eredmény lenne, vagy megpróbáljam elkapni az előttem futót, akit szinte lehetetlennek látszik utolérni. Volt rá példa egyszer-kétszer, hogy ilyenkor azt mondtam magamban, nem, ez meghaladja az erőmet. Ám amikor kitettem magam egy még nagyobb fájdalomnak, Isten úgy rendezte, hogy akkora legyen a fájdalom, hogy már ne is érezzem. Így aztán a győzelemért küzdhettem egy olyan kilátástalan helyzetből is, amely elsőre teljesen reménytelennek tűnt a számomra.

– A vívásban hogyan éli át Istent jelenlétét?

– A csörte előtt, illetve az asszók közti pihenőidőkben imádkozni szoktam. Nem azt kérem ilyenkor, hogy legyek minél sikeresebb, és nyerjem meg minden asszótam, hanem hogy történjen az, aminek történnie kell. Azért imádkozom, hogy bátran és őszintén tudjak cselekedni, hogy tudjak élni a talentumaimmal, vállalni tudjam a fájdalmakat, a nehézségeket. Sokszor mintha a Szentlélek szállna meg, s olyankor

elpárolog a félelem, még ha éppen egy olimpiai bajnok áll is velem szemben. Nyugalom tölt el, tudok mosolyogni. Szinte érzem, hogy nem vagyok egyedül. Úgy tapasztalom, a félelem az, ami sok mindent gátol az ember életében, a sportban pedig ez hatványozottan így van.

– A fájdalom mindig jelen van a versenyeken?

– A fizikai számokban általában igen, de az öttusa nagyon összetett sportág. Van benne mentális fájdalom is, bár azt inkább gyötrődésnek mondanám.

– Mikor volt részese ilyeneknek?

– Például most az olimpián, a lövészetben meg a vívásban. Amikor hiába próbáltam megtenni minden tőlem telhetőt, egyszerűen nem sikerült. Vívásban és lövészetben nem az lesz eredményes, aki a legtöbb több erőt beleteszi. Ezekben

– Mindent kihoztam magamból, amit csak tudtam, így aztán jobbat kombiztam (ez a futást és a lövészetet jelenti), mint a világbajnokságon. Egy percig sem gondoltam arra, hogy feladom, de azt is tudtam, hogy nagyon messze vagyok az éremtől. Mindig úgy versenyzek, hogy úgy tudjak majd a verseny után tükörbe nézni, hogy mindent megtettem, ami a rám bízott talentumokból tellett. Így tiszta marad a lelkiismeretem.

– Idén világbajnokságot nyert és világbajnok is. A sikereiben jobban megtapasztalható Isten jelenléte?

– Könnyű hívónek lenni olyankor, amikor minden rendben van, és egymás után kapja az ember az áldásokat. Néha mégis megállok, és elgondolkodom azon, hogyan értékeljem a sikert. A Jóisten gondoskodásából, kegyelméből lettem világbajnok. De a sikert ugyanolyan megterhelő

Fotó: Merényi Zita

ebből, mintha rosszul éreztem volna magam a világbajnokság után, ami persze nincs így. De azért a belső vívódások sem ismeretlenek a számomra.

– A világbajnokságot és a világbajnokságot hogyan élte meg?

– Ez a két verseny a hiányaimra világított rá. Mindig ott voltam a dobogó közelében, de valami nem volt rendben velem

lelkileg. Egyszer a pszichológusom megkérdezte tőlem, mennyire bízom rá magam Istenre. Kiborultam ettől, mert azt éreztem, hogy ahol csak lehet, mindig megvallok a hitem, hát hogyan bíznék vagy hinnék benne? Aztán rájöttem, hogy a pszichológusomnak igaza van: mindent én akarok kontrollálni, igazán nem tudom rábízni magam Istenre. Máshogyan kezdtem imádkozni, és úgy mentem ki a világbajnokságra és a

vilna, és hajlandó lettem volna elmenni papnak is, ha az lett volna a terve velem, nem csak a sportot adta vissza nekem. Az is kiderült a számomra, hogy a hívással kapcsolatban félreértettem valamit. Mint minden emberi kapcsolatban, Istennel is vannak mélypontok és magasságok, csak az amplitúdó nem mindegy. Ha a kilengéseket szűkíteni lehet, az sokkal egészségesebb.

– Hogyan alakult a sportpályafutása?

– Kiskoromban anyukám elvitt lovagolni Zsámbékon, ahol éltünk. Vicses, de féltem a lótól, és pár alkalom után mondtam is anyának, hogy ezt inkább hagyjuk: egyszer még le is estem a lóról, rázuhanam egy köre, aminek a nyoma még most is látszik az államon. Ezért lettem inkább úszó. A Császár-Komjádi Sportuszodába jártam. Tizenkét éves koromban egyik úszótársam rábeszélésére tértem át az öttusára, ahol újra elkezdtem lovagolni. Kőbányán voltam leigazolvva, de külön edzőkkel készülve, egyedül végeztem az edzéseket.

– Mikor vált egyértelművé az Ön számára, hogy a sport a hivatása?

– Nem volt egy ilyen konkrét pillanat az életemben, mert mindig sportolóként tekintettem magamra. Szerettem a sportot szívem minden szeretetével, szenvedélyével. Az persze sokszor nehéz volt, amikor kiskoromban egyedül mentem úszni, vagy hajnalban egyedül kellett kelnem. Negyedik általános iskolásként beköltöztem a nagyszüleimhez Pestre, hogy járni tudjak a reggeli edzésekre. Hétköznapi felük voltam, hétvégén mentem csak haza Zsámbékra. A nagyszüleim már sajnos nem élhették meg, hogy világbajnok lettem. Először a nagymamám halt meg, aztán 2020-ban a nagypapám is, éppen azelőtt, hogy kezdett volna felfelé ívelni a sportolói pályafutásom.

– A szüleinek milyen érzés most Önt világbajnokként látni? Ők ugyanúgy az élsport felé terelték, hiszen belementek, hogy ne otthon, hanem az uszodához közel lakjon?

– Ez nekik is hatalmas kereszt volt. De arra is emlékszem, hogy amikor kicsi voltam, sokszor anyka hozott be az uszodába Zsámbékról, megvárta az edzéseket, majd hazavitt. A szüleim nélkül nem

tudtam volna eljutni idáig. Látom, hogy büszkéek rám, bár ők megelégedtek volna azzal is, ha megtanulok úszni és megszeretem a sportot. Nem akartak sportolót faragni belőlem, de hagyták, hogy döntsem el én magam.

– Annyi minden történt ebben az évben: világbajnokság, olimpiai részvétel. Ráadásul az öttusa számai között most szerepelt utoljára a lovaglás. Hogyan képzeled a jövőjét?

– Az elmúlt két hónapban szerettem volna testileg és lelkileg is rendbe tenni magam. Az utóbbi hetekben olyasmit is megtehettem, ami a felkészülési időszakban tilos, például el tudtam menni sörözni a barátokkal. Sokat gondolkodtam a folytatáson, de végül az öttusa és a sport mellett döntöttem. Még ha kiveszik is a lovaglást az öttusából, vagy ha nem is sikerült úgy az olimpia, ahogy elterveztem, négy évig még biztosan folytatni fogom.

– Említette a felkészülést. Ez aszketikus életmódot követel?

– Aki komolyan gondolja az élsportot, annak sok minderről le kell mondania, de azért nem nevezném aszketikus életmódnak. Baráti kapcsolataim megsínylik, hogy nem tudok beleadni annyit, mint amennyit kellene. Sok közös programból kimaradok, nem mehetek el focizni, mint mások, nem élhetek társasági életet. Béralkozni sem tudok, mert az előkészítők mindig az edzésidőpontokra esnek, és nem tehetem meg, hogy egy fél éven át keresztl minden héten kihagyjak egy-egy edzést.

– Egy ilyen helyzetben hogyan magányosodik el nagyon?

– Kárpótol, hogy szeretem, amit csinálok. Ez nekem édes lemondás, látom az értelmét, mert egy nagyobb jóért mondom le valamit másról. Jól érzem magam, mert tudom, hogy a helyes döntést hoztam meg annak érdekében, hogy az én utamon, a hívásomban, a sportban egyre jobb és jobb legyek.

– A sportban a test helyeződik előtérbe. Hogy éli meg a test és lélek kapcsolatát?

– Igaz ugyan, hogy sokat törődünk a testünkkel, az izmainkkal, a regenerációval, de nem véletlenül járok lassan hét éve pszichológushoz is. Ha nincs rendben egy sportoló lelkileg, mentálisan, hiába végez még több edzőmunkát, nem lesz sikeres az eredményes. A sportoló mentális egészsége legalább olyan fontos, ha nem fontosabb, mint a fizikai felkészültség.

– Van valamilyen mottója a sportban?

– Nincs, de egy barátom az olimpia előtt azt mondta, vigyem magammal a következő mondatot. Valami nagy horderejű, életet megváltoztató szentenciára számítottam. Azt mondta: „Pohár tej – hideg fej”. Sokszor eszembe jut, és mindig nevetek rajta.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Nuno Gonçalves (Uipm World Pentathlon, Nemzetközi Öttusa Szövetség)

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPENZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

ÓLÖMÜVEG ABLAKOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet. T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásaért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Óltáriszentség előtt. 22 ókor szentmise. Cím: Budapest XII., Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imaládba elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirasztást tartunk Magyarország, a magyarság lelki megújulásaért. 21 ókor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homiliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajori-plebania.hu/>

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órakor a budapest-belvárosi Nagybaldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest V., Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Szentmisék Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért Budapesten és Egerben a következő napokon: november 6., szerda, december 6., péntek. A boldoggáavatási szándékra mondott szentmiséket 7 órakor élőben közvetíti a budapesti városmajori Jézus Szíve-templomból (Budapest XII., Csaba utca 5.) a Magyar Katolikus Rádió, az egri bazilikából (Szent János Apostol és Evangélista-főszékesegyház, Eger, Pyrker tér 1.) a Szent István Rádió.

Csobánka-Szentkúton a régi hagyományokhoz híven folytatódna a nagy múltú elsőszombati szentmisék. Mindenkit szeretettel várunk a festői szépségű Mária-kegyhelyen 2024. május 4-étől október hónapig minden elsőszombaton a szentkúti kápolnában 10.30 órakor kezdődő ünnepélyes engesztelő rózsafüzér-ímádságra és a 11 órakor kezdődő szentmisére.

SZENTSÉGIMÁDÁS

Debrecenben, a Szent Anna-székesegyház keresztelőkápolnájában (Debrecen, Szent Anna u. 15.) hétfőtől szombatig, a reggeli szentmisék végétől az esti szentmisék kezdetéig egész napos szentségimádási lehetőség lesz 2024-ben is. „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket!” (Mt 11,28). Szeretettel várják a közösségek, imacsoportok, családok, egyének jelentkezését erre a különleges lehetőségre, amelyre időpontot az egyházközség weboldalán <https://szentannaplebania.dnyem.hu/> lehet foglalni, illetve további információ a szentsegimadas.szentanna@gmail.com e-mail-címen kérhető.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Móricz Zsigmond út 141.): október 24-én 18 órától 27-én 13 óráig Gál Péter

ADVENT MÁRIABESZTERCÉN ÉS ZÁGRÁBBAN

december 7-8. | 2 nap | 59.900 Ft/fő

ADVENT MÁRIACELLBEN

december 14-15. | 2 nap | 79.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT REPÜLŐVEL

február 9-12. | 4 nap | 349.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA, CASCIABA ÉS ASSISIBE

március 10-16. | 7 nap | 419.900 Ft/fő

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT

március 12-16. | 5 nap | 149.900 Ft/fő

FATIMAI ZARÁNDOKLAT

március 12-17. | 6 nap | 414.900 Ft/fő

HÚSVÉT RÓMÁBAN

április 17-21. | 5 nap | 374.900 Ft/fő

HÚSVÉT MEDJUGORJÉBAN

április 17-21. | 5 nap | 139.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT REPÜLŐVEL

május 1-4. | 4 nap | 334.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA

+36 20 500 5050

www.viasacra.hu

atya lelkigyakorlata: „Jézus Krisztus a szabadító”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Bánatszelidítő. A halál közelségével és a gyász fájdalmának terhével küzdőknek, valamint a mindennapi veszteségeinken való továbblépéshez szeretnénk segítséget nyújtani sorstárscsoportjainkban. Találkozás a Pasaréti Községi Ház (Budapest II., Pasaréti út 102.) első emeleti termében kéthetente szerda délelőtt 10 órától 11.30-ig, a Szent Anna Plébánia (Budapest I., Aranyhal u. 1., a Baththyány téren, a templom mögött) alsó hittantermében pedig kéthetente szerda esténként 18 órától 19.30-ig. Időpontok: 2024. november 6., 20., december 4., 18. Az együttléteket – segítő sorstársakkal – Tegzes Katalin SA nővér vezeti (kato.tegzes@gmail.com, 06/30-462-9272).

MÉCS Napok – fiatal pároknak. Lelkigyakorlatot tartanak Budapesten, a budatétényi verbita Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban (Budapest XXII., Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.) 2024. november 15-17., péntek estétől vasárnap délutánig. A MÉCS Napok lelkigyakorlatokat a MÉCS-ben szolgálatot vállaló papok és házaspárok szervezik minden érdeklődőnek. Szeretettel várják az együtt járó és jegyespárokat, valamint a három éven belül házasodott házaspárokat a következő alkalomra. A programot Papp Tihmér OFM atya vezeti. Jelentkezési határidő: 2024. november 8., péntek. További információ: <https://mecshonlap.hu>

MÉCS Napok – házaspároknak. Lelkigyakorlatot tartanak Budapesten, a budatétényi verbita Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban (Budapest XXII., Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.) 2024. november 22-24., péntek estétől vasárnap délutánig. A MÉCS Napok lelkigyakorlatokat a MÉCS-ben szolgálatot vállaló papok és házaspárok szervezik minden érdeklődőnek. Szeretettel várják a három évnél régebb óta szentségi (vagy rendezhető) házasságban élő házaspárokat a következő alkalomra. A programot Bakos Rafael OCD atya vezeti. Kedvezményes jelentkezési határidő: október 22. Jelentkezési határidő: 2024. november 17., vasárnap. További információ: <https://mecshonlap.hu>

BÚCSÚ

Koncertmise lesz a bujái búcsú ünnepén november 10-én, vasárnap 11 órától, énekes szólistákkal, W. A. Mozart műveiből. Ünnepi búcsúi nagymisét celebrál, szentbeszédet mond és a körmenetet vezeti: Szerencsés Zsolt kanonok, esperes, dorogi plébános, közreműködik a Szent Gellért együttes.

ÉLETVÉDŐ NAP

Válaszd az életet! címmel az MKPK Családügyi Bizottsága idén Szegeden, a Katolikus Házban (Szeged, Dugonics tér 12.) rendezi meg az országos életvédő napot 2024. november 23-án, szombaton a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökségével együttműködve. Az életvédő nap célja, hogy fórumot teremtsen azok számára, akik lelkipásztorként, pedagógusként, hitoktatóként, plébániai munkatársként vagy önkéntesként fontosnak tartják az élet védelmét, és ehhez környezetükben – a közeljövőben vagy később – szeretnék hozzájárulni. Az ő munkájukat, kezdeményezéseiket szeretnék előadásokkal, jó példák, tapasztalatok bemutatásával és megosztásával bátorítani és segíteni. A részvétel ingyenes és regisztrációhoz kötött. A résztvevőknek a szünetekben frissítőt és szendvicsebédet biztosítanak. A regisztrációt érkezési sorrendben tudják elfogadni. Kéri, hogy mindenki egyénileg regisztráljon, legkésőbb november 15-ig. A programmal kapcsolatols további információ: <https://pasztoralis.hu/valasz-dz-az-eletet>

LELKIPÁSZTORI NAPOK

„Szüntelenül imádkozzatok!” (1Tessz 5,17) – Lelkipásztori napok az ima évében címmel kerül megrendezésre az Országos Lelkipásztori-Teológiai Napok Esztergomban, a Szent Adalbert Rendezvényközpontban (Esztergom, Szent István tér 10.) 2024. november 25., hétfő - 2024. november 27., szerda között. Részletes program, jelentkezés és bővebb információ: <https://oli.katolikus.hu/>. E-mail: oli@katolikus.hu T.: 06/30-640-1059 (munkanapokon 10-16 óra között).

EMLÉKMISE

Rekviem az egyházi iskolák elhunyt tanáraiért és diákjaiért Budapesten, a Margit körüti ferences plébániatemplomban (Budapest II., Margit körút 23.) november 16-án, szombaton 16 órakor. A főcelebráns Balogh P. Piusz O. Praem., gödöllői premontrai apát, a házigazda Lukovits Milán OFM lesz. A szentmise után szeretettel várják agapéra a férfi és a női szerzetesrendek, az evangélikus, a görög- és a római katolikus, valamint a református egyházak által fenntartott iskolák jelenlegi és egykori tanárait, növendékeit.

CSALÁDI LELKINAP

Sárváron, a Szent László Katolikus Iskolában (Sárvár, Dózsa Gy. u. 28-30.) 2024. november 23-án, szombaton 9 órától egyházmegyei családi lelkಿನapot szerveznek. Korosztályos gyermek-programokkal, felnőtteknek szóló előadásokkal várnak mindenkit szeretettel. A 15 órakor kezdődő ünnepi szentmisét Székely János szombathelyi megyéspüspök mutatja be.

ELŐADÁS

„Képz(e)l(tt) beteg” címmel új előadás-sorozat indul a Pázmány Szabadegyetem keretében Budapesten, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karán (Budapest VIII., Szentkirályi u. 28., Gy102-es terem) 2024. október 24. és november 28. között, csütörtök délelőttönként. „Életkorunkra, képzettségünkre és bármely más meghatározó adottságunkra tekintet nélkül, mindennapi életünk részét képezi az orvosokkal, az egészségügyi szolgáltatókkal való kapcsolat, amelynek középpontjában a magunk vagy hozzátartozóink egészsége, élete és méltósága áll. A »Képz(e)l(tt) beteg» című előadás-sorozat ezt a mindennapi, »laikus» gyakorlatot és tapasztalást segíti (jog) tudatossá és érthetővé tenni, megfogalmazva az etikai, teológiai, jogi és egyéb társadalomtudományi kérdéseket és dilemmákat. Mivel az e körben felmerülő kérdések és dilemmák jelentős részére nincs többségi, társadalmilag általánosan elfogadott válasz, így

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.

Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartása:

Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig

Telefon: 1/203–8912; E-mail: urnairoda@szgp.hu

Plébániai iroda nyitvatartása:

Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig

Telefon: 1/203–8915; E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk miserendje:

Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00

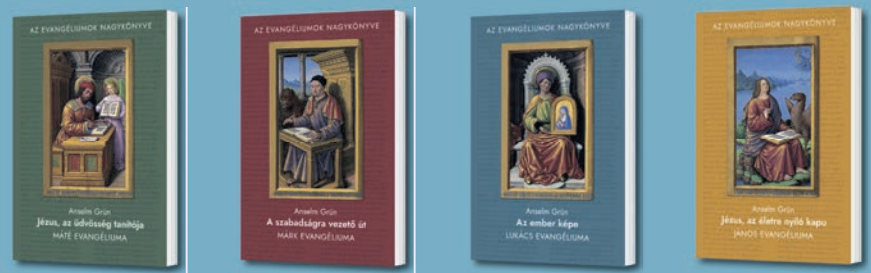
Hétköznap: 7.00 és 17.00 Szombaton 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <https://szgp.hu>

KÖNYVAJÁNLATUNK

AZ EVANGÉLIUMOK NAGYKÖNYVE

Anselm Grün szentírásmagyarázatai

Az Új Ember könyvesbolt elérhetőségei:

1053 Budapest, Ferenciek tere 7–8., bolt.ujember.hu

MEGHÍVÓ

Sorstársak a Conti utcában címmel börtönsétákat szerveznek az egykori budapesti Conti utcai fegyházba, ahol Mindszenty József bíboros közel öt éven át raboskodott magánzárkás, titkos fegyencként. Szeretettel ajánlják ezt az alkalmat mindazoknak, akik szívesen hallanak az ő és számos sorstársa történetéről azon a helyszínen, ahol az események valóban végbementek. Sétaidőpontok: 2024. október 24., csütörtök 9.30, 10.30, 11.30, 12.30 óra. Október 25., péntek 10.30 óra. A rendezvény ingyenes, de regisztrációköteles. Bővebb információk: <https://www.mindszentyalapilvany.hu/>

KIÁLLÍTÁS

„Istennek Kintses Tárháza” címmel kiállítás tekinthető meg az esztergomi Bibliotheca ferences vonatkozású ritkaságaiból Esztergomban, az Esztergom Főszékesegyházi Könyvtárban (Esztergom, Pázmány Péter u. 2.). A kiállítást rendezte: Dobó Judit, Németh Boglárka, Ócsai Eszter.

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt.
Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133–1205
KÉZIRATOKAT NEM ŐRZUNK MEG
ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2024. október 21.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Körössy László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Bodnár Dániel, Fábán Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhart Erika, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Náduvart Dorottya, Pallós Tamás, Szantalai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet
Olvasószerkesztő: Kodítek Bernadett
Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Kuzma Angéla, Fábán Attila
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • **Telef:** +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén. Egyéni példányos előfizetés beföldről negyedévre: 5460 Ft, fél évre: 10 920 Ft, egy évre: 21 840 Ft. Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).
Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdeles@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása: +36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

Másképp legyünk jelen a világban!

Varga László püspök a teremtésvédelemről

Bárdudvarnokon, a Porta Pacis Lelki-gyakorlatos Házban rendezték meg az egyházmegyei teremtésvédelmi referensek országos találkozóját. A konferencián Varga László kaposvári megyéspüspök Teremtésvédelem és spiritualitás címmel tartott előadást, amelyről összefoglalót olvashatnak az alábbiakban.

Mi a különbség az irgalmasság gyakorlása és a teremtésvédelem, valamint a társadalmi igazságosság között? Ronald Rolheiser (1947) amerikai római katolikus pap, teológus a következő történettel szemlélteti ezt: Volt egyszer egy város, amely egy folyó kanyarulatában épült. Egy napon három testet sodort magával a víz, a városlakók a partra húzták őket. Az egyik ember halott volt, őt eltemették; a másik beteg, így kórházba vitték; a harmadik pedig egy egészséges gyermek volt, őt elhelyezték egy családnál. Attól fogva mindennap emberi testeket hozott magával a víz, az élőlőről a városlakók nagylelkűen gondoskodtak. Ám az évek során – e sok nemeslelkűség és erőfeszítés dacára – senkinek sem jutott eszébe, hogy feljebb menjen a part mentén, és kiderítse, honnan és miért hoz magával emberi testeket a folyó.

Az irgalmasság konkrét személyeken segít, a társadalmi igazságosság és a teremtésvédelem pedig megpróbál „feljebb menni a folyón”: megváltoztatni a strukturális okokat, amelyek hajléktalansághoz, egyenlőtlenséghez, rasszizmushoz, szexuális kizsákmányoláshoz, abortuszhoz vezetnek – fogalmazott a kaposvári megyéspüspök.

Elsőként a saját szívünknek kell megtérésen átmennie, ez a feltétele annak, hogy megváltoztassuk a világ szívét. Isten szava az a forrás, ami forradalmi változást hozhat. Ha hajlandó vagyok magamba tekinteni, elismerni gyarlóságaimat, és kérni a Szentlelket, hogy változtasson meg, attól a rendszer még ugyanaz marad, de én már másképpen leszek jelen benne.

A főpásztor leszögezte: a változásban nagyon fontos az istenkép. Ki az az Isten, akiben hiszünk? A prédikációkban nagyon keveset beszélünk a mennyországról és a bűntetésről is, félünk, és ez nem vonzó a hallgatóság számára. Pedig az igazsághoz hozzátartozik, hogy van mennyország és pokol, s a döntéseinken múlik, hogy hová kerülünk. Ha éjjel-nappal dolgozom, ha soha nem pihenek és túlhajtom magam, akkor – mivel Isten igazságos – meg fogok betegedni.

A főpásztor ugyanakkor Norwichi Julianna (1342–1430) keresztény misztikust idézte, akinek leírásában Isten mosolyog, nyugodt és örömteli. Istenképünk gyakran a saját haragunk és megbocsátásra való képtelenségünk kivetítése; Isten ezért olyan is lehet számunkra, aki nagyon szigorú feltételeket szab az üdvösségnek, s akinek a félelmében élünk.

Jézus Krisztus azért jött, hogy felébressze a hitet Isten irántunk való szeretetében. Azért érkezett közénk, hogy higgyünk a mennyei Atyában, aki maga az Irgalom. Az utolsó szó „mindig a Szereteté, aki a mosolygó, mindent megbocsátó és mindenható Isten” – mondta a kaposvári főpásztor.

Bodnár Dániel
Fotó: Kling Márk

Merengés az Igéről, találkozással a valósággal

Néhány hete prédikáció közben, a kimondott szavaktól teljesen függetlenül, összeállt bennem egy gondolat. A fájó valóság és a napi igehely találkozását éltem meg benne. Nem sokkal később egy vasárnapi evangéliumról szóló elmélkedést kellett elkészítenem. Örömet jelentett, hogy „felfedezésem” egészen jól alkalmazható az adott szentírási részhez. „Eminens tanulóként” időre elkészítettem írásomat. Örültem, hogy áttérhetek következő feladataimra. A szerkesztőségből utolsó pillanatban szóltak, hogy mindez nagyon szép, csak nem ez a vasárnapi igehely. Azóta sincs róla elképzelésem, hogy mi történt, hogy „nézhettem be” ennyire, de lehet, egyszerűen „meg akart írni” ez a szöveg.

Hogy ne vesszen el, legyen belőle jegyzet, az együgyű szerző nekiveselkedik ismét a szentírási elmélkedésnek...

A pokol kapui nem vesznek erőt rajta (vö. Lk 16, 13-20). Jézus szavai nagyszerű ígéretet hordoznak. Az Egyház titkába avatnak be, abba az igazságba, hogy ez a közösség, ha nehézségek érik is, mindig megmarad, mindig lesz legalább egy kicsiny mag, amely Krisztus megszentelő művét közvetíti a világban. Ez az ígéret azonban veszélyt is rejt. Könnyelművé tehet, elaltathat, hamis biztonságérzetbe ringathat, akár el-

ferdült öntudathoz is vezethet.

Az elmúlt évek, évtizedek az Egyházat tépázó botrányai után az elmúlt hetek hírei a magyar hívők számára is kihívást jelentenek. Beszélgetéseinkben egyértelművé válik, hogy azok az események, amelyek közöttünk megtörténhetek, gyakran azok számára is nehézséget, bizalmatlanságot okoznak, akik eddig erősnek érezték a hitüket és feltétlen lojalitással éltek az Egyházban.

Sokáig, amikor egy-egy botrány híre eljutott hozzánk, abba a hitbe – nemegyszer inkább tévedésbe – ringattuk magunkat, hogy csak gonoszul támadnak minket. És valóban: a Szentírás maga tesz tanúsgot arról, hogy az igazat igaztalanul vádolhatják. Ilyenkor zsigerből úgy érezzük, hogy védekeznünk kell. Sajnos, ezt nemegyszer arrogáns, fennhéjázó módon tesszük. Pedig lehet, hogy csak el kéne gondolkodnunk: ha igaztalanul támadnak minket, az nem tragédia, inkább jele annak, hogy jó úton vagyunk.

De mi van, ha nem erről van szó? Ha valóban megmutatkozik az Egyház szeplős, szennyes, emberi arca, a sebzó és sebzett egyház valósága? Amikor azt érezzük, hogy a pokol „kikéri” magának ezt a közösséget?

Ekkor magunkba kell nézni. Mit tehetünk, mit kell máshogy folytatni? Mit kell

kitisztítani és jóvá tenni, miért kell bocsánatot kérni? Min kell változtatni? Más és más ebben az egyház tagjainak felelőssége, de mint közösségnek, mindannyiunknak van benne szerepe.

Ezen a ponton érdemes visszatérni az Evangélium szavaihoz, hitet merítve Jézus tanításából. Ő Krisztus, az élő Isten Fia. Ő a feje ennek a közösségnek, ő akarta, hogy egyházzá legyünk, amely közvetíti a megszentelés művét, egybegyűjtve Isten gyermekeit. Ő maga ment meg, és ő szentel meg minket. Hová mehetnénk? Az örök életet adó igék nála vannak. Ő tanítványai és apostolai közösségben jelölte ki azt a sziklaalapot, amelyre az építményt, az Egyházat emelte, majd kimondta, hogy – minden szeplő, szenny és seb ellenére – a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Ő erre a közösségre bízta az oldás és kötés hatalmát, a tanítás és a megszentelés feladatát. Nem azt kérte Atyjától, hogy sterilen megőrizve vegye ki övét a világból, hanem, hogy őrizze meg őket a gonosztól. Ennek a hitnek a megőrzéséért, az Egyház megtisztulásáért, a szenvedőkkel való kiengesztelődéséért imádkozunk, kérve vezetőink számára a bölcsesség és az erősség Lelkét szolgálatuk teljesítéséhez.

Dobszay Benedek OFM

Bízzunk a gyermeki ima erejében!

A világ békéjéért és egységéért mondták közösen a rózsafüzért

Világszerte tizenkilencedik alkalommal imádkoztak a gyermekek a világ békéjéért és egységéért. Az „Egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért” elnevezésű kampányt minden év október 18-ára hirdetik meg. Idén az újpesti Szent János Apostol Katolikus Általános Iskola és Óvoda gyermekeihez látogattunk el, hogy bepillantást nyerjünk abba, ők hogyan kapcsolódtak az imalánchoz.

Guzmán Szent Domonkosnak 1208-ban megjelent a Szűzanya, és hathatós fegyverként szájzötven üdvözlégy elmondását ajánlotta neki. A rendalapító ezért felélesztette és

Az „Egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért” kampány a Szükséget Szenvető Egyház (Aid to the Church in Need – ACN International) nemzetközi segélyszervezet kezdeményezésére 2005-ben indult el Venezuela fővárosából. Caracasban egy út menti szentélyben több gyermek imádkozta a rózsafüzért, az ott lévő asszonyok pedig mélyen átélték Szűz Mária jelenlétét. A jelenés hatására Szent Pio atya szavai jutottak eszükbe: „Amikor egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért, a világ megváltozik.”

Egyházunkban október a Boldogságos Szűzanya, s emellett a rózsafüzér hónapja is. Ilyenkor különösen figyelünk arra, hogy mennyei Édesanyánk közbenjárását kérjük. Tizennyolcadika

A szervezők hangsúlyozzák, hogy a gyerekekkel közös rózsafüzér-erősíti az egységet az Egyházban és a népek között, hiszen mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy az imában egyesülve olyan családot alkossunk, amely minden határon átvél.

Ilyen családot alkotnak a Szent János Apostol Katolikus Általános Iskola és Óvoda gyerekei és tanárai is, akik a kezdetektől részt vettek az imakampányban. Käfer György igazgató így emlékszik vissza: „Már az első alkalommal nagyon nagy lelkesedéssel csatlakoztunk a kezdeményezéshez. Az egész iskola kivonult az udvarra, és háromszázan együtt imádkoztunk.” Az intézmény a mindennapijaiban is a katolikus szellemiséget képviseli, ezt az értékrendet tanítja az óvodásoknak és az iskolásoknak. Keresztény családok gyermekei járnak ide, ahol keresztény oktatást kapnak, közösen nevelik őket a családdal.

Marxer Judit hittant és angol nyelvet tanít az iskolában. Az ő felvetése volt annak idején, hogy intézményük kapcsolódjon be az egész világra kiterjedő imaláncba. A szervezet nemzetközi oldalán regisztrálták a tanulói létszámot, s azóta is minden évben csatlakoznak, az iskola éves munkatervébe is beépítették az október 18-i eseményt.

Az épületben akkor még nem volt kápolna, így az igazgató és az akkori

plébános, Pályi László atya közösen kialakítottak egy kápolnát, ahol im-

már tizenhárom éve imádkozhat, aki szükségét érzi.

„Öröm látni, hogy reggelente vagy épp napközben többen betérnek egy-egy fohászra. Ma kora reggel is már rózsafüzért mondtak itt” – meséli Käfer György. Most a második osztályosok gyűltek össze a kápolnában, és a hittant tanító tanárnővel közösen kis térdeplőkön ülve mondták az imát. A számolásban aranypapírból kivágott csillagok segítették a gyerekeket – minden előimádkozó ráhelyezett ezek közül egyet-egyet a fűzőszemekre. Péntek lévén a fájdalmas rózsafüzér titkait mondták, amelyeket – hogy a kicsik számára könnyebb legyen a befogadás – Jézus alakját ábrázoló papírbábok is jeleztek.

A hatodik osztályosok a termük közepén elhelyezett asztalt ülték körül. A rózsafüzér egyes szeméit náluk virágok helyettesítették, ezeket maguk készítették farmeranyagból. Az imákat tizedről tizedre világító mécsesekkel számolták, amelyeket

a kettesével előimádkozó gyerekek helyezték el.

A terem díszítésében, az olvasásban, az imavezetésben is szerepet vállaltak a diákok. Van, aki a kavicsokat rakja a számoláshoz, más az elramolásban segít. „A végére már mindenki szeretne csinálni valamit. Az osztályközösségben végzett imát azért is szeretik nagyon a gyerekek, mert így bensőségebb együttléte élnek meg, jobban tudnak figyelni egymásra, és az adott osztály szándéka – a hetedikeseknél például az osztályon belüli összetartozás és egyetértés erősítése – is szerepet játszik ebben” – mondja Judit. Most külön házi feladatként kapták, hogy otthon is foglalkozzanak a titkokkal. A tanárnő azt is elmesélte, hogy később a gyerekekkel együtt elemzik az ACN honlapján található térképet, amelyen nyomon követhető, melyik országból hányan kapcsolódtak az imalánchoz, vagy megnézik az imakampányról készült videókat.

Magyarországról évről évre egyre többen csatlakoznak a kezdeményezéshez. Idén több mint harminckétezer résztvevőt regisztráltak, ami európai szinten is kiemelkedőnek számít.

Mindannyiunknak példát kell vennünk a gyerekektől, és fontos, hogy emlékezzünk Szent II. János Pál pápa apostoli buzdítására, amelyben így szól erről az imádságról: „A rózsafüzér természeténél fogva a békéért való ima (...), kitartó kérés (...), amely reményt ad, hogy a békéért folyó nehéz csata még ma is megnyerhető.”

Ujváry-Radics Gabriella
Fotó: Süle Ágnes Katalin

széles körben elterjesztette ezt a fajta imádságot – a rózsafüzért. A hagyomány arról is beszél, hogy az imához eleinte a rózsaszirmait göngyölték össze, innen ered a neve.

pedig Szent Lukácsnak, az evangéliumi Jézus-gyermekségtörténet szerzőjének liturgikus emléknappja. Az imalánc időpontjának meghatározásakor ezért esett a választás erre a napra.

HÍREK KÉPEKBEN

• **Szeptemberben nyitotta meg** kapuit a gyermekek előtt Szerencsen a Szent Kinga Óvoda, amely a Bocskai István Katolikus Gimnázium és Technikum tagintézményeként működik. Az épületet október 18-án áldotta meg Ternyák Csaba egri érsek.

• **A Győri Egyházmegyei Karitászmunkatársa, Pólócz Imréné Marianna Érték vagy! díjat** vehetett át október 10-én a Belügyminisztérium Gondoskodáspolitikáért Felelős Államtitkársága által megrendezett Érték vagy! nemzetközi konferencián a Mindennapi hősök kategóriában.

• **A húsz évvel ezelőtt boldoggá** avatott IV. Károly királyt ünnepelték Tihanyban október 19-én a róla elnevezett kálváriánál, majd a bencés apátságban. A Tihanyi Bencés Apátsági Múzeumban november 3-áig tekinthető meg a Habsburg Ottó Alapítvány látványos vendégkiállítása az utolsó magyar király életéről.

„Szabad vagyok, mint a föllegek”

Emléktáblát helyeztek el Bálint Sándor lakóházán Szegeden

A 120 éve született hitvalló tudós, a közösségért aggódó, cselekvő ember tiszteletére emléktáblát helyeztek el október 15-én, kedden egykori szegedi, Tömörkény utcai lakóháza falán. Az emléktábla a Szeged-Csanádi Egyházmegye, a Magyar Művészeti Akadémia Szegedi Regionális Munkacsoportja, valamint Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata együttműködésében készült el.

„Szabad vagyok, mint a madarak és föllegek, Isten igazítja utamat” – ezt az gondolatot választották tiszteelői Bálint Sándor életművéből, és véstették az emléktábla kövébe. A hitvalló tudós, a „legszőgedibb szögedi” 1942-től haláláig, 1980-ig élt ebben a Tömörkény utca 2/B szám alatti házban. E ház a tanúja a megpróbáltatásokkal teli évtizedeknek, amikor szülővárosa történetét bemutató, a vallási néprajzot megalapozó korszakos művei születtek.

Dux László, a Gál Ferenc Egyetem rektora az október 15-i ünnepélyes eseményen Bálint Sándort, az embert, a közéletért, közösségért aggódó, azért cselekvő, értékeit, nézeteit soha fel nem adó hitvallót állította a jelenlévők elé; Morus Szent Tamás, a politikusok, a közösségért, közügyekért dolgozó emberek védőszentje életpéldájával vonva párhuzamot: Morus Tamás a kivégzése előtt lehetőséget kapott visszavonni nézeteit. Azt válaszolta: Ha értékeinket megvalljuk, olyan, mintha vizet tartanánk tenyerünkben. Ha csak egy pillanatra elengedjük ujjainkat, már hiába. Így vállalta a vértanúhalált.

Bálint Sándor a maga csendes és szelíd módján mondta el egy szolidáris, a keresztény értékeken nyugvó, egységesülő Európára vonatkozó elképzeléseit. Következtesen vállalta nézeteit, szinte tollba mondta a besúgóknak vádiratát, nem törődve azzal, hogy adott eset-

ben szavait felhasználják ellene. A dokumentumok alapján úgy tudjuk, huszonhatan jelentettek róla – hangzott el az emléktábla-avatáson.

Minden megaláztatást, hányattatást, kiközösítést emelt fővel, csöndes méltósággal elviselt, és végezte munkáját, melynek ma mindannyian haszonélvezői lehetünk – hangsúlyozta a rektor. Dux László azt kérte: ha elhaladunk az emléktábla előtt, jusson eszünkbe Bálint Sándor életáldozata. Kérjük, hogy boldoggá avatása minél előbb eredményes legyen!

Az emléktáblát Kondé Lajos püspöki helynök áldotta meg, aki úgy fogalmazott: „Örömmel látom, hogy folytatódik Bálint Sándor életművének kibontakozása, erősödik a remény, hogy mindez elvezet a boldoggá avatásához.”

Végül Köllő Sándor, a szegedi dóm káplánja vezetésével az egybegyűltek elimádkozták Bálint Sándor boldoggá avatásáért Gyulay Endre, a Szeged-Csanádi Egyházmegye nyáron elhunyt püspöke által írt imát. Az emléktáblánál koszorút helyeztek el a Szeged-Csanádi Egyházmegye, a Magyar Művészeti Akadémia Szegedi Regionális Munkacsoportja, valamint Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata és a Bálint Sándor Múvelődési Ház képviselőiben.

Trautwein Éva
Fotó: Kispéter Gábor

Az Úr építi a házat

Megjelent Az imádság iskolája sorozat hatodik és hetedik kötete

Ferenc pápa a 2025-ös szentévre készülve hirdette meg az imádság évét. Az Evangelizáció Dikasztériuma által kiadott, Az imádság iskolája című sorozat segíthet abban, hogy felfedezzük, milyen szép, amikor alázatosan és örömmel az Úrra bízunk magunkat.

A hatodik, Az imádkozó Egyház címet viselő kötet szerzői karthauzi szerzetesek. A Szent Brúnó által 1084-ben alapított szerzetesrend tagjai elvonulva és csendben az imádságnak szentelik életüket. A jelen kötet szerzői Brazília, Argentína, Dél-Korea és az Amerikai Egyesült Államok monostoraiban élnek. Ebben a kis könyvben az imádság misztériumáról, az elmélkedésről, valamint a liturgia szerepéről is olvashatunk. A felvetett gondolatokat ugyanakkor egy sajátos, egyedül a karthauzi szerzetesekre jellemző oldalról ismerhetjük meg. A kötet szerzői nagymértékben támaszkodtak a Szentírás szavaira.

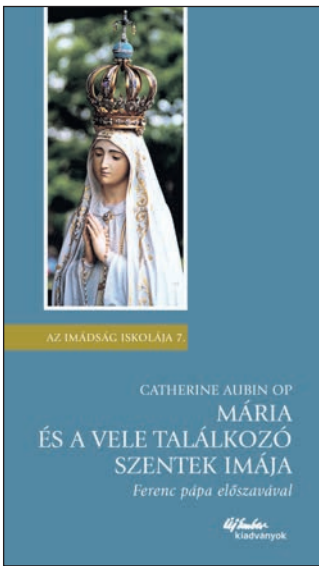
A könyv elején így írnak a szerzők: „Való igaz, hogy Isten az emberekkel akar lakni a földön, de csak ő tudja felépíteni azt a házat, amelyben velünk akar lakni. Mert ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők (Zsolt 127,1). Isten háza az élő Isten Egyháza, mondja Szent Pál (vö. 1Tim 3,15). Isten pedig maga akarta, hogy ez a ház az imádság háza legyen (1z 56,7; Mk 11,15; Lk 19,45; Mt 21,12). Az ima – az Isten és ember közötti párbeszéd, az Isten és ember közötti egyesülés – tehát Egyház lényege, létjogosultsága, mely nélkül nem lenne oka létezni.

Az Egyház imádságáról beszélni tehát azt jelenti, hogy betekintést nyerünk magának az Egyháznak a misztériumába, amelyben minden misztérium egybeolvad. Az Egyház az a hely, ahol minden misztérium találkozik, ahol egyesülnek és kölcsönösen megvilágítják egymást: a Szentháromság, a megtestesülés, a megváltás, a kegyelem és a végső valóságok

misztériuma. Catherine Aubin domonkos szerzetesnővér, pszichológus, teológus, a Vatikáni Rádió munkatársa. Több egyetemen tanít teológiát Kanadában. Lelkiségi könyveit számos nyelvre lefordították. Ő írta Az imádság iskolája hetedik kötetét, melynek címe Mária és a vele találkozó szentek imája.

Ebben egyrészt megismerhetjük azokat a helyeket, melyek Szűz Mária életében fontos szerepet játszottak, másrészt a személyéhez kapcsolódó bibliai idézeteken keresztül is közelebb kerülünk alakjához. A kötetben többek között ezeket olvashatjuk: „Jézus a halálához közeledve mondja ki utolsó szavait, ahogyan azt Szent János evangéliuma feljegyzi: „Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: »Asszony, nézd, a fiad!« Aztán a tanítványhoz fordult: »Nézd, az anyád!« Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány” (Jn 19,26–27). János – Jézus szavát követve – befogadta otthonába Máriát, Jézus édesanyját. Mi is megnyitottuk az ajtót, hogy Mária velünk és otthonunkban legyen. János evangélistával mi is

szerinti élet. Bensőnkbe vezet bennünket, a nagyobb mélységekbe, lényünk legmélyére, legrejtettebb lakhelyünkre, szívünknek arra a helyére. Ezt az ajándékot adja nekünk, mert ő maga mindig ott van. Ez a szív teljesen nyitott a kegyelemre és a Szentlélekre. Ez az ő identitása. Ha Mária mindannyiunk édesanyja, akkor megmutatja nekünk az utat a kegyelem helyére, előkészíti ezt a belső utat, vezet és bevezet bennünket. Legyünk földművesek, felszolgálók, orvosok vagy tanárok, egész életünk feladata az, hogy megtaláljuk ezt a helyet folytonos figyelemben, megkülönböztetésben és döntésben.”

A köteteket Tőzsér Endre SP fordította. Karthauzi szerzetesek: Az imádkozó Egyház, valamint Catherine Aubin: Mária és a vele találkozó szentek imája című kötete megvásárolható az Új Ember könyvesboltban (Budapest V. kerület, Ferenciek tere 7–8. Nyitva tartás: hétfőtől péntekig: 9–18 óráig), vagy megrendelhető az Új Ember online könyvtárházban.

-bb-

Katolikus Karitászmunkatárs

Egy osztálynyi gyermek kapott kerékpárt

A Katolikus Karitászmunkatársának köszönhetően egy osztálynyi gyermek vehetett át kerékpárokat és kerékpáros felszereléseket október 16-án Beregszászon. Az eseményen Écsy Gábor, a Karitászmunkatárs országos igazgatója és Klaus Höhn, a szervezet németországi jószolgálati nagykövete közösen adott át 25 járművet a Munkácsi Szent István Líceum diákjainak.

Klaus Höhn németországi gyűjtése tette lehetővé, hogy a rászoruló családok gyermekei kerékpárokat és kerékpáros felszereléseket – táskákat, sisakokat és kulacsokat – kapjanak, ezzel is elősegítve a tanulók iskolába járását Kárpátalján. A Katolikus Karitászmunkatárs évek óta kiemelt figyelmet fordít a Felső-Tisza-vidéken élő magyar közösségek támogatására, különösen a magyar ajkú gyermekek oktatásának előmozdítására. A jószolgálati nagykövet az aktuális szükségletekre válaszolva hosszú évek óta hatékonyan szervezi meg munkatársaival a célzott adománygyűjtést magyar rászoruló számára.

Az október 16-i esemény egy látványos, tíz kilométeres Beregsurány–Beregszász kerékpártúrával indult, amelyen

a munkácsi Szent István-gimnázium 18 diákja, nevelőik és a Karitászmunkatársai is részt vettek. A túra nem csak az ajándékozás örömeit nyújtotta, hanem egyben a közösség és a támogatók közötti kapcsolatot is tovább erősítette, hiszen a Karitászmunkatárs az elmúlt években már több száz kerékpárt juttatott el Kárpátaljára. A mostani átadás ünnepélyes keretek között a Beregszászi Pásztor Ferenc Közösségi és Zarándokház udvarán zajlott Écsy Gábor és Klaus Höhn részvételével.

A Katolikus Karitászmunkatárs továbbra is elkötelezetten dolgozik azon, hogy segítséget nyújtson a nehéz helyzetben lévő családoknak és támogassa a gyermekek tanulmányait Kárpátalján.

Forrás és fotó: Katolikus Karitászmunkatárs